

Las fantabulosas aventuras de OUJI

Querido diario,

¿cómo estás? Yo bien, gracias. Aunque no puedo decir lo mismo de ti. Vaya, de tu otro “yo”. Al parecer, los salvajes de mis compañeros encontraron mi otro diario y, visto lo visto, creo que no les gustó demasiado lo que contaba de ellos en é—

“Lo que contaba de ellos”, tros de malparit?! Allò no era un diari, era un registre de tortures, cony de fill de pu--”

Aaaah, como le gusta exagerar a cabeza de sapo. De verdad, ¿acaso les he causado yo algún mal? No, no contestéis, vuestras risueñas sonrisas hablan por ellas mismas. ¡Yo también siento lo mismo! Pues como te contaba, tu antiguo yo ha terminado hecho trizas, así que me veo obligado a empezar de nuevo aquí. Ojalá tuviera el tiempo necesario para reescribir todos mis logros, pero el tiempo apremia, ¡y debo ser veloz cual gacela! Así que deberás conformarte con un breve, pero muy detallado resumen. ¡Pues por todos es sabido que mi memoria doguriana no tiene rival! ¡Es excelsa en su inmensa capacidad para retener hasta el más diminuto de los pormenores! ¡Nada escapa a ella! ¡Tanto primor, tanto parang—

“I la còpia digital que tens, què?”

“Minucias, mi querido mafiosillo. Minucias”

En fin, ya ves cuál es la situación. Veamos, si no recuerdo mal — y, obviamente, no lo hago —, todo empezó... o sea, los orígenes de tu anterior yo se remontan a una fría noche de invierno, hará unos cinco dí—

“Espera, espera, ¿como que “todo empezó”? ¿Que lo tenias planeado, lunático espacia—”, una afilada ploma d'escrivre travessa el cap de l'Atobe, amb un suau CLINC! i una espectacular XOF! de sang i substància gris als morros d'un astorat Zoro, que passava per allà on no havia de passar, com sempre.

—ías. Estaba yo tan alegremente ejercitando mi escultural cuerpo en el jardín, cuando algo pringoso y con un ligero aroma a podredumbre cayó cerca de mi. ¡Ni te imaginas el susto que me llevé! Pensé “Ya está, éste es mi fin”. O sea, ¿cómo no iba a ser ése mi fin? Si AQUELLO llega a caerme encima, ¡me desintegra! Cuando levanté la cabeza, vi que era el sudor nauseabundo de Cabeza de sapo. ¡YIIIKES!

“No farem tanta sort que la meva suor et matará, no!”

“No és que no m'interessin les seves absurditats però, per què està escrivint el seu diari aquí, al menjador, i en veu alta? Ouji, ja saps que això dels diaris és secret, no? Vull dir, íntim i tal...”

Estos chicos, ¡que pillos son! ¡Como si fuera a contarles mi historia a modo de flashback! Por favor, ¿por quién me habéis tomado?

"Eso es un sí. Voy a por palomitas", en Hibari, en Hitsugaya i en Kid ja s'afanyen a buscar-se un lloc còmode perquè és evident que aquesta història serà llarga. I dolorosa. Sobretot dolorosa. En Zura es mira embadalit el seu alienígena company i, com si fos un gosset, s'asseu als seus peus, entusiasmat amb la perspectiva d'escoltar una bona història. En Zoro prova de fugir d'allà tan de pressa com li ho permeten les manilles que duu a les cames, si bé no té gaire clar d'on han sortit. Però l'Ouji és més veloç que ell i d'una estrebada a la cadena de les manilles, el fa caure a terra. Pel camí, les seves dents topen amb una taula de vidre.

"Spoiler: ja no tenim taula de vidre"

"Siempre he querido saber qué hacía allí..."

"Hola? Et sembla més important la taula que les meves cames emmanillades? De debò?"

"¿Acaso esos grilletes adornan mis esbeltas piernas? No, no contestes, ya lo hago yo: ¡NO! Pues olvídate", i armat amb un bol de crispetes gran com ho era el cap de Don Patch, l'Atobe acomoda el cul entre els seus companys i es disposa a escoltar qualsevol bajanada que l'Ouji els pugui explicar.

¡Genial! Pues ahora que ya he captado vuestra atención, ¡el show puede continuar!

"Ya sabía yo..."

Así pues, ejercitando mi esbelto cuerpo en el jardín. Llega Cabeza de sapo y lo estropea todo: ¡Oh, vaya, que sorpresa! El caso es que tal afrenta a mi persona me resultó de lo más deleznable. ¡Y encima, ni se disculpó por existir en el mismo espacio-tiempo que yo! ¡Habrase visto! Tamaña injusticia no podía ser pasada por alto, ¡jamás! Y luego esta su cuerpo: ¡ESO no tiene perdón alguno! ¡Cómo no desearlo y aborrecerlo a la vez? Unos pectorales como los suyos... ¡no era justo que estuvieran dispuestos en tal zopenco! Y los glúteos, ¿qué me dices de aquellos glúteos? ¡Su mera aparición en escena hacía que las nueces se rindieran ante él! ¿Por qué? ¿iPor qué esa escultura en mármol andante tenía que pertenecer a un payaso de tamaña ineptitud y no a mi, amapola entre boñigas!?

"Molt em sembla que acabes de guanyar-te un nou admirador"

"Molt em sembla que ja no dormiràs tranquil"

"MOLT EM SEMBLA QUE JA EM PODRÍEU AJUDAR, CABRONS, QUE PORTO UN QUART ARRANCANT-ME VIDRES DE LA CARA AMB LES DENTS!"

"Pues usa las manos"

"ME LES HEU LLIGADES!"

"Oh, i com segueix aquest estrany conte?!"

"Si Cabeza de sapo cierra el buzón, te lo cuento"

"Elisabeth del cap verd, CALLA D'UNA PUTA VEGADA!"

"Apa tu, però si sap cridar i tot..."

"Qué cosas tiene, el gilicolgao éste..."

El caso es que me cabréé, me cabréé mucho. Yo, de naturaleza dócil y pacífica, ¡estaba echo un dromedario!

No pod--

"Basilisco. Se dice "estar echo un basilisco", pirado espacial"

"Eso es porque jamás has visto a un dromedario doguriano. Ríete tú de esos basiliscos de los que hablas, ¡JA!"

"No, em, els basiliscs no són reals, Ouji"

"Pues los dromedarios dogurianos sí. Y dan mucho miedo. Y ahora, ¡dejad de interrumpir mi relato épico, carámbanos!"

“Sí, sí...”

Como contaba...

“Maldito cabeza de sapo. Unos tanto, y otro tan poco... aunque yo siempre gano en las distancias cortas. Bueno, a ver qué encuentro por aquí...”, de sota la samarreta, l'Ouji en va treure una llibreta bruta i rebregada, i va començar a llegir-la amb atenció. Des de la primera pàgina. En Zoro, de lluny, se'l mirava amb cara d'anar restre—

“Jo vaig com un rellotge al bany, moltes gràcies!”, —tret, cosa força evident tenint en compte tota la bilis que supurava cada cèl·lula del seu cony de cos. Però tornem amb l'Ouji. Ell... seguia llegint, aliè a les dagues enverinades que el seu company li llançava. O me les estava llançant a mi? Bé, tant és. Amb un satisfactori PUF, l'Ouji va tancar la llibreta i, somrient, es va dirigir cap a la casa.

“Hoy puede ser un gran día, ¡duro con él!”

“¿Qué, Atobe, recordando tu gloriosa noche? ¿Cuántos han caído ya?”

“¡Los que me salgan de la rabadilla!”

“Vale, chico, si yo era por charlar de algo. Anda toma”, l'Ouji va deixar un flascó menut i altament fluorescent a les mans de l'Atobe, qui va haver de posar-se les ulleres de sol per poder mirar-lo directament.

“Y esto, ¿qué coño es?”

“Un vigorizante... va, no pongas esa cara. Se que sabes que se que sabes para que es eso, ¡pillín!”, posant cara de pocs amics, l'Atobe es va guardar l'elixir misteriós i va seguir amb les seves abucions matutines: preparar l'esmorzar a cops de raqueta.

“¡HIIIIII-YA!”

L'Ouji es va dirigir cap el seu laboratori secret. O hauria de dir conegut? Tothom sabia on era i com s'hi accedia. De fet, tots hi havien estat alguna vegada; voluntàriament o no, això ja era un altre tema. Però el cert és que l'Ouji mai n'havia intentat amagar l'existència. Per què? Hi passaven tots cada matí pel davant quan anaven al bany. Era una porta ben grossa i metàl·lica, negra i decorada amb cadenes brutes de sang, i un senyal que deia “Laboratorio de Ouji. Arrepentíos”. En la mesura que els era possible, tots els habitants de la casa procuraven creuar aquell tros de passadís a la major velocitat possible... més d'una vegada s'havia obert la porta i una llengua enorme i verda s'havia endut cap endins a qui fos que tingués més a mà. No era estrany, doncs, que de tant en tant, se sentís el so apagat d'un rot. Hores més tard, la víctima apareixia coberta de baba i bilis en algun racó oblidat de la casa: ja ningú mostrava la més mínima sorpresa quan es trobava en Zoro fet una pellerina per qualsevol cantonada. Aquell matí tot semblava tranquil.

“Vaya, Eugenio no ha desayunado todavía”, va mormolar el príncep en veure que, per sota de la porta, s'escolava una pàtina de saliva.

“Veamos... ¡KIIIIIIIIIIIIIIID, UN CUADRO TORCIDO! ¡UN MALDITO CUADRO TORCIIIIIIII--!”

“On? ON?! No pot ser, NO POT SER! Els he repassat tots aquest matí! ON ÉS EL QUADRE?! OOOOOOON?!”

“Pues no se chico, puede que me confunda con alguno de mi extenso palacio”

“Eh?!”

“Pero vamos, ya que te has tomado la molestia de venir hasta aquí... ¡EUGENIO, A DESAYUNAAAAAR!”

“Eh? EEEEEEEEEEEH?!”, la llengua verda va sortir disparada de darrera la porta i amb un magistral moviment, va endrapar la cama d'en Kid, “M'has enganyat, malparit! Deixa'm anar! DEIXA'M ANAAAAAAAAR! KYAAAAAAAAR!”, i, vist i no vist, la llengua i en Kid van desaparèixer per la porta. El rot de satisfacció que va ressonar per la casa va convèncer l'Ouji que ara sí era segur obrir la porta i entrar.

“Uno nunca sabe cuando va a tener que poner a prueba sus defensas, jeje”.

Reunits a la cuina, el Trio Meravelles esmorzava resignadament, esperant que aquell nou dia acabés d'una vegada i no els portés cap mal de cap extra. Per favor, sou a la casa de GranOtaku, com sou tan il·lusos?

“Jo no perdo l'esperança”

“Tú eres idiota. Fíjate en Hibari; en sus ojos ya no queda vida. Está a media sangría de perder el alma”

“Doncs com tots, o és que penses que tu en tens gaire, de vida als ulls?”

“¿Yo? Ninguna. Por eso absorbo la vuestra”

“Doncs mira tu que bé”

“¡Te quejarás! Encima que te ofrezco la oportunidad de vivir en mi... ya te vale”

BLEEEEEEEEEERGH. En Hibari va alçar els ulls morts i va clavar la mirada en els seus dos companys. L'Atobe i en Hitsugaya van sentir un calfred baixant-los pels dits dels peus. Pels... dits dels peus?

“Sí, què passa? Et sembla millor si els cardo els tonfaa pel cul, potser?”, va dir el líder del Comitè Disciplinari mentre s'enduia la mà a l'esquena...

“¡NO! ¡No! Los dedos de los pies están bien. Muy bien, ¿verdad Hitsugaya?”

“Perfectes! Que en són de bonics! M'encanten!”, així i tot, tots dos van enretirar la cadira uns quants metres del seu company. L'havien vist fer autèntiques barbaritats amb aquells tonfaa. I era ràpid. Millor prevenir que cu—

“Eh, què hi feu palplantats aquí al mig?”, va preguntar en Zoro, aliè com sempre a l'ambient i incapaç de llegir entre línies, concretament, les línies que dibuixaven la samarreta aixecada d'en Hibari, el tonfaa i el pantaló. Clar com que dos més dos son quatre, en Zoro va veure venir el cop d'en Hibari però, per algun estrany motiu, clarament motivat pel sentiment de culpa i penitència que l'impulsava a ser el sac dels cops, no es va moure del lloc. Per això i perquè en Hitsugaya li havia congelat els peus a terra.

CRACK!

“Bon dia a tots”, va badallar en Hibari un cop despert. Gràcies pel teu sacrifici, Zoro!

“I UNA MERDA SACRIFICI! I tu, torna'm el tros de cervell que m'has pispat!”, va cridar l'espadatxí al seu company Zura, qui s'havia encapritxat d'un fragment de color gris i bonyegut que havia sortit disparat per les fosses nasals d'en Zoro.

“Et diré Espongeta! I perquè no sigui tan llarg P--”

“¿Le ha puesto nombre al cerebro de Zoro? ¿Es esto real?”

“Pon-pon!”

“PON-PON! HAHAHAHAHAHAHA!”, en Hitsugaya i l'Atobe s'estaven ennuegant amb les seves pròpies llàgrimes de tant riure. En Hibari, que era més dissimulat, va mirar de reüll l'espadatxí...

“PON-PON! PON-PON! BUAHAHAHAHAHAHAHA!”, i va riure encara més que els altres. Si els seus dos amics de l'ànima s'havien ennuegat, ell va perdre la consciència directament. A terra, en estat de coma profund, només feia que mormolar Pon-Pon i riure entretalladament. En Zoro, vermell com un tomàquet i més empenyat que una mona, va saltar damunt d'en Zura i li va prendre el botí entre les llàgrimes de desesperació del seu company.

“Ha, ja el torno a tenir al seu lloc! Apa, ara qui se'n riu de mi, eh?! EH?!”

“Pues todos, Pon-Pon! PON-PON! JAJAJAJAJAJA! Después de esto, voy a tener que cambiarme los calzoncillos fijo, JAJAJAJAJA!”, l'Atobe reia com un maníac i li fallaven les cames. Però li era igual, era incapaç de parar de riure i assenyalar amb el dit en Zoro, qui començava a passar del vermell ira al roig incandescent assassí.

L'Ouji, per part seva, s'ho mirava tot lleugerament distret i divertit a parts iguals des del seu laboratori secret. L'Eugenio feia la digestió en un racó i de dins seu sortien crits de socorrs que ningú tenia intenció d'atendre.

“A ver. ¿Qué puedo hacer yo, complejo mortal, para adueñarme de lo que no es mío? ¿A qué rastreras y soberbias artimañas puedo recorrer para robarle descaradamente el cuerpo a cabeza de sapo y quedármelo yo? ¿Tú que opinas, Eugenio?”

“Au... xi.. liiii”

“Le pregunto a Eugenio, no a ti, imberbe asimétrico. ¿Y bien, mi viscoso amigo, qué conocimiento arcano y primitivo puedes ofrecerme?”
BUUUURP BURP BURP BUUUUUUUUUUUUUUUURP!

“Hm, ya veo. Bien, pues si sólo va a hablar de moscas, ¡que te la pique un pato!”, l'Ouji va encendre els altaveus del laboratori i en va començar a sortir una música maquiavèl·lica i fosca, tremendament fosca. I en el sentit més literal de la paraula perquè, de sobte, tot va quedar cobert de tenebres i-- ah, no, que és el *fade out*!

“Hum, aquí hi ha massa calma”

“Vols dir? Amb en Zoro perseguint en Zura i l'Atobe pel jardí cridant que els rebentarà els budells a garrotades. Mira, si fins i tot duu un bat de beisbol a les mans”

“Així i tot, em falta l'Ouji recitant obscurs versos de poesia doguriana pronosticant la nostra mort. A tu no?”

“A mi el que em falten són unes bones vacances lluny d'aquí”, va sentenciar en Hitsugaya. Ell i en Hibari s'estaven asseguts al porxo, amb una llimonada casola—

“És Fairy diluït”

“Ha, dubto fins i tot que sigui Fairy”

“Cert. Vés a saber què estem bevent”

“Si tenim sort, verí”

—na ben fresca a la mà, contemplant com els seus companys s'exercitaven alegrement, corrent amunt i avall pel jardí.

“¡JAJAJAJAJAJA, ¡NO ME PILLAS PON-PON! ¡NO ME PILLAS! ¡JAJAJAJAJAJA!”

“Resa perquè no ho faci! Perquè et ben juro que seré l'última cosa que veuràs abans de dinyar-la!”

“¡JAJAJAJAJAJA, PON-PON CREE QUE ME PUEDE! ¡JAJAJAJAJA! Pues venga, ¡bring it on!””, va cridar l'Atobe alhora que pivotava sobre el peu dret, apuntava el seu company amb un majestuós llançamissils M20A1 i disparava. En Zoro va tenir prou temps per veure'l venir... i ja. Va esclatar en mil bocinets de carn i ossos, ruixant tot el jardí amb la seva miserable sang bruta. L'Atobe reia com un maníac, disparant salves a tort i a dret mentre en Zura, qui per fi havia pogut recuperar aquell coixinet tan tou que en Zoro li havia pres, s'afanyava a tornar al seu cau per amagar-lo.

“Ara sí”, i d'una glopada, en Hibari es va acabar la seva beguda, content i satisfet perquè les coses a la Gran Casa seguien com sempre. Però que equivocat estava. Ni ell, ni en Hitsugaya, ni l'Atobe, ni en Zura, ni molt menys en Zoro, tot i el seu estat d'omnipresència recurrent, es podien imaginar què els esperava més enllà de la porta secreta de l'Ouji.

En Kid sí s'ho podia imaginar. De fet, no li calia imaginació per a témer-s'ho: la xerrameca estrident del príncep boig era explícita, molt explícita. Era molt possible que encara ningú hagués inventat la paraula exacta per a definir aquell parloteig incessant perquè era... bé, impossible. Allò que en Kid estava escoltant en aquells moments anava molt més enllà de la bogeria: era maldat pura. I sí, d'acord que parlem de l'Ouji. Així i tot, així i tot...

“No en seràs capaç!”

“¿Que no, Kid? ¿Que no?”, i de sobte, del sostre del laboratori, van aparèixer desenes d'estris de dubtosa procedència i encara més dubtosa higiene. En Kid en va reconèixer alguns: un bisturí per aquí, un trepant per allà, uns sostenidors vells d'en DonPatch, els seus calçotets simètricament perfects—

“EH! TORNA'M AIXÒ, QUE ÉS ÍNTIM!”

“¡Jajaja, íntimo, dice! Ese tren partió hace ya mucho, deshecho asimétrico”

—tes, una serra de calar molt oxidada, ganivetes llargues i afilades, ganivetes rodones i dentades, ganivetes sense afilar... una rua d'instruments quirúrgics a punt per a fer pupa, molta pupa. L'Ouji, vestit de blanc de cap a peus, màscara i guants inclosos, va observar

de la casa amb un virus desconegut i potencialment mortífer. Tots se'l miraven, preguntant-se qui podria haver estat l'origen d'aquella criatu—

“Ouji. Ha sido él, claramente”

“Totalment”, —ra. Joder! És que no sabeu mantenir la tensió o què?! Sí, molt bé, sou tots molt llestos i ja sabíeu que el culpable era l'Ouji. I ara què, voleu un premi? Podré seguir amb la meua narració o preferiu fer-ho vosaltres, eh? No en teniu prou amb estar aquí tancats sense cardar el brot que també voleu prendre la feina a un pobre desgraciat com jo? Sou uns roïns! Escòria! Canalles!

“Disculpi, senyor NarradorSubstitutVésASaberQuantsEnPortemJa, a mi sí m'agradaria molt que relatés la meua situació!”, va declarar alegrement en Zura, que ensenyava els dits polzes en senyal de victòria i animava un servidor a fer la seva feina, no com la resta, que són tots uns caragirats misera—

“¡QUE RELATES LA MORT D'EN ZURA, CARAMI!”, van cridar a l'unison aquelles quatre enganyifes humanes. Molt bé, doncs! En Zura, sempre jovial, es mirava atent l'altaveu des d'on els arribava la meua veu mentre aquella criatura transgènica el mastegava com si fos un xiclet. Amb cops rítmics i constants, l'organisme no viu clavava una vegada i una altra la seva punxeguda llengua en el concursant més recent de la casa i, com si no li suposés més esforç que treure's un moc, intentava enfil·lar amb una de les seves fines cames aquell espadatxí pesat que no es deixava empalar com si fos una broqueta.

“Ha ha ha ha ha!”, cridava en Zura, amb els braços amunt i avall com si fos en una muntanya russa. Ja només faltaven els vòm—

“BUEEEERGI!”, —its. Desapercebut per tothom, en Kid s'havia refet del seu darrer encontre amb la criatura i ara, tapant-se la boca amb les mans i doblegat per la cintura, procurava trobar el camí més ràpid al bany perquè ja no s'ho podia aguantar més. Però el bany era lluny, i el bacteriòfag no semblava gaire amoïnada pel seu estat, així que va haver de conformar-se amb el primer forat que va trobar: les botes d'en Zoro.

“Eh! Què els passa, a les meves botes?! I qui les ha deixades allà?!”, cridava horroritzat mentre veia com en Kid es destapava la boca al damunt de les seves estimades botes i... i se la tornava a tapar, amb llàgrimes caient-li per les galtes. Que en una situació així, quan la necessitat pesa més que el sentit comú, algú refusi qualsevol tipus de recipient que pugui alleugerir la seva càrrega... és molt fort.

“Y ahora ya sabes porque las dejamos allí: ¡APESTANI!”, en Kid, mentrestant, no va poder contenir-ho més i va vomitar dins la funda de la raqueta de l'Atobe, “Su puta madre”.

En Zoro estava tan ocupat rient de les desgràcies alienes, que va ser incapaç d'evitar la llengua que, amb tota la mala bava del món, li va entrar per la tràquea i va baixar fins colon descendent, rasant amb dolçor i un punt de ràbia molt ben controlada l'interior podrit de l'espadatxí. Desafortunadament, i de sortida, alguna cosa pútrida i corrupta es va enganxar a la llengua de la criatura, matant-la a l'instant.

“¡NOOOOOOOOOOOO, EUSEBIO!”, es va sentir des de les profunditats de la casa. L'Ouji havia vist nàixer i créixer aquell vector. L'havia acompanyat durant l'aparició dels primers virions, quan aquells primers bacteris havien esclatat en mil bocinets. Si fins i tot havia estat el seu padrí! I ara el veia morir. Ja havia complert el seu cicle, però això no ho feia menys trist. I la culpa havia estat d'en Zoro. “Eso lo vas a pagar caro, cabeza de sapo. Más, quiero decir, porque lo que te espera no es poco, ¡jajajaja! Pero vamos, arrieros somos y ¡en el camino te partiré las piernas!”

“Pues al final, resulta que vamos a pasar limpios la enfermedad esta... sea cual sea”

“Segur? Tu n'estàs completament segur, d'això? Perquè l'ha dissenyada l'Ouji”

“Si, me doy cuenta de ello”

“Ahà. Ahà”, però no, no se n'adonava. Allò que ells no sabien, que ni tan sols l'Ouji sospitava, era que la monstrositat vírica que els havia enviat no era exactament allò que ell s'havia imaginat. Ni molt menys dissenyat. El bacteriòfag havia... MUTAT! Per a bé o per a mal, tard o d'hora ho descobririen!

¿No te parece una maravilla literaria, Diario? ¡Lo tiene todo! Tensión, pasión, ficción sanitaria, alguna cochinada – jujuju – ¡y vísceras por doquier! Estoy seguro de que, de llevarse al cine, ¡sería taquillazo seguro!

Tengo unas ganas de saber cómo continúa...

“Com que tens ganes de saber com continua?! Però si va passar, JA SABEM COM CONTINUA!”, veloç com un llamp, el príncep dogurià entafora el mànec de l'aixeta extensible a la boca d'en Zoro i li escalfa les entranyes amb l'aigua bullent que l'Atobe, molt amablement, ha tingut l'amabilitat de deixar córrer.

“Bé, mentre aquest s'ennuega, vaig al bany. No comenceu sense mi”

“Puedo acompañarte, si quieres. Ya sabes, para que vuelvas de una pie—”

“Corre i no miris enrere, Híbari!”, diu en Hitsugaya alhora que salta damunt del seu company tennista. En Kid s'aixeca a fer més crispets i en Zura el segueix, fascinat com sempre per aquella misteriosa capsula metàl·lica que esclafa coses dins del seu ventre buit.

“Però, però, com funciona?!”

“Doncs... d'això... l'electricita—”

“Què és això de l'electritissat?!”

“Electricitat, no electritissat”

“Oh, que són coses diferents. Entenc, entenc”

“No, no són coses diferents. Se'n diu electricitat, NO electritissat!”

“És clar, és clar. I com funciona la noelectritissat?”

“ELECTRICITAT!”

“ELECTRITISSAT!”

“ELECTRICI—!”

“¡¿OS VÁIS A CALLAR DE UNA MALDITA VEZ?! Si quiere saber cómo carámbanos funciona el puñetero microondas, ¡mételo dentro y que deje de dar por saco!”

“Pe—”

“Y no me rechistes, ¡O LES CORTO LAS PUNTAS A TUS SÁBANAS!”, exclama l'Atobe, encara amb en Hitsugaya al damunt.

“No... seré bo”

¡Jajajajaja, que humanos más divertidos! ¡No podría haber escogido mejores compañeros de juego! Vayamos al lío, va, que luego me entra el sueño y la letra de Ambrosio es fea de cojones. Ya ves, la situación no era la mejor, ni la más beneficiosa para mí, por supuesto. Aunque al final, tampoco fue tan mal. O sea, sí fue mal porque me quedé sin lo mío pero, ¿y el buen rato que pasé? Como olvidarlo...

“Eh! Però no us havia dit que esperéssiu que tornés del bany?!”

“Bah, no te has perdido mucho. Sólo lo de Zura en el microondas”

“Eh?”

“De veritat ho vols saber?”

“No, suposo que no”

“Bueno, ¿qué? ¿Puedo seguir o los señores quieren seguir con sus ridículas ablaciones vespertinas?”

“Des de quan pixar es considera ablació?”

“Me da que os estáis confundiendo de vocal...”

Decía que hay cosas imposibles de olvidar, ¿verdad? Bueno, aunque tiene su punto de verdad, hay imágenes que quisiera borrar para siempre de mis retinas. Esos días vi cosas... cosas tremebundas. Cosas asquerosas. ¡Incluso vi a Cabeza de sapo! ¡Lejía, right now!

“Bghf ghiikin! Jjhrrfoh gfhrrnhfg!”

“Però què diu?”

“¡Y yo qué se! ¿Te crees que tengo un máster en Sandeces Variadas Nivel I?”

“Escolta, continuem o com va això? Que ens estem quedant sense crispets, altre cop”

“Sembles un hámster”

Y así estamos, ¡discutiendo por unas palomitas rancias! Menos mal que tengo grilletos y mordazas de sobras para todos. Vaya, ahora sí os estáis calladitos, ¿eh? Bueno, bueno, bueno, ¿por donde iba? ¡NO, KID, ES UNA MALDITA PREGUNTA RETÓRICA! Te contaba, querido, que mi amigo el bacteriófago no había salido como yo esperaba...

Certament, els plans de l'Ouji sempre acabaven del revés. Però això no aturava el príncep, qui continuava impertorbable davant les desgràcies alienes. Com deia la dita, si la vida t'oferia llimones—

“¿Ábrelos por la mitad, échales sal encima y exprime sus ácidos jugos directamente sobre los ojos de tus compañeros mientras duermen?”

“Això explicaria moltes coses”, en Hitsugaya es mirava el monstre caigut al terra de la cuina. Per primera vegada des que els havien tancat allà dins, allò que s'havien carregat tenia la decència de seguir mort. El vector víric no donava senyals de vi—

“Els virus no estan vius. Òbviament que no dona senyals de vida!”

“Kid, si el bicho se levanta y se arranca a cantarnos una saeta, ¡te juro que te uso de escobilla para el váter lo que me quede de vida!”

“Pe—però... jo només pretenia fer-vos entendre qu—”

“¡ME LA SUDA! Como se levante, ¡estás muerto!”, però la bèstia no es va moure ni mig micròmetre del lloc. Ara havien de decidir què fer-ne, d'aquella cosa tan enorme i amb tanta carn. Suficient carn per alimentar un regiment... i ells n'eren un. Estrany i erràtic, sí, però formaven un regiment a la seva manera, no?

“Estàs insinuant que ens mengem aquesta cosa?”... jo només comentava que és pura proteïna. Si ho voleu interpretar com que us estic animant a honorar l'adversari caigut i, d'aquesta manera, obtenir la seva energia mística a través d'un acte tan simbòlic com és la ingesta de la carn... psè, podria ser.

“Abans mort”

“Doncs apa, ja ens repartirem la teva part, no pateixis. No li farem el lleig de deshonrar-lo amb el teu rebuig”, amb uns quants talls ben dirigits, en Hitsugaya va trinxar l'enemic caigut en 6 porcions ben grosses. Animats per la idea de menjar alguna cosa amb més consistència que una esponja de cuina marinada amb vinagre, els habitants de la casa van sortir al jardí on, per primera vegada des que eren allà, tenien intenció de celebrar un àpat i no un combat a mort.

L'ambient era jovial i distès: l'Atobe remenava la barbacoa, intentant descobrir com collons s'encenia aquella merda que no volia funcionar, me ca—

“¡—GUEN SU PUTA MADRE! ¿POR QUÉ NO SE ENCIENDE EL PEDRUSCO ESTE?”, cridava el jove tennista, colpejant cada llosa de la barbacoa amb la seva raqueta irrompible.

“Però de què està feta aquesta raqueta?”

“¡De lágrimas de quejicas como tú! Y ahora ayúdame o haz algo útil, ¡porque te juro que te arranco los dientes uno a uno como esto no funcione a la de YA!”, d'un cop especialment virulent, la raqueta de l'Atobe va segrestar algunes guspíres a les pedres de la barbacoa. Literalment, perquè tan bon punt les va veure sortir, va amenaçar-les de ruixar-les amb aigua si no es posaven a cremar en aquell mateix instant, “Eh, ¡to troncolao! Ya tenemos llama. Podéis llamarme Rey de la Llama”

“Ei, Rei de la Flama, la teva cua està crem—”, però en Hibari va callar de cop quan va veure la mirada d'absoluta luxúria que els seu company li llençava descaradament. Fent com si no hagués vist res, va seguir col·locant les estovalles al seu lloc.

“¡Jajajaja, por qué te cal—¡AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAARGH! ¡MI **** ESTÁ ARDIENDO! ¡MI MALDITO ***** ESTÁ ARDIENDO! ¡ME ARDE EL *****!”

“Doncs això et volia dir”, va xiuxiuejar el líder del Comitè Disciplinari quan l'Atobe va passar corrent pel seu costat, amb les mans estirant-se dels cabells, demanant a crits que algú li apagués la seva virtuosa *****. Justament en aquell moment, en Zura sortia per la porta de la terrassa, amb una gerra a les mans. Sol·lícit, va córrer a ajudar el seu company i el va ruixar de cap a peus.

“Buf, gra—¡AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAARGH! ¡VODKA, ESO ERA VODKA, PEDAZO DE CRANIO VACÍO CON PATAS!”, si abans semblava una fletxa a punt per encendre un peveter, ara l'habitant més pervertit de tots semblava una torxa humana.

Però la vida seguia. I els habitants de la casa tenien gana. Bé, alguns més que d'altres, perquè en Kid no semblava gaire entusiasmat davant la perspectiva de menjar fins a rebentar. Alguna cosa li recargolava les entranyes i l'obligava a estar-se assegut en un racó fosc. Però els altres no li feien el menor cas. Si s'haguessin dignat a mirar-lo, potser haurien vist el futur que els esperava dibuixat a la cara del seu company: un futur que prometia ganyotes, dolor i flatulències. Però a en Hitsugaya, en Hibari, en Zoro i la torxa humana els importava entre poc i res les penúries del seu amic.

L'incident de l'Atobe havia extingit les flames de la barbacoa: les guspíres, lliures de la tirania del tennista, havien fugit a corre-cuita. Però en Hitsugaya, que era més despert que els altres, ni que fos perquè li feia pànic dormir en aquella casa, les va atrapar de nou, obligant-les a encendre les brases. Una llarga estona després, la barbacoa estava a punt.

Des de les profunditats de la casa, l'Ouji gaudia de manera molt poc subtil de l'espectacle: només feia que riure i riure descontroladament.

“Se van a cagar”, va comentar entre riallades, eixugant-se les llàgrimes amb el dors de la ma.

“Oye, pues ni tan mal. Un pelín acre para mi gusto, pero he comido cosas peores. ¿Os acordáis de el día aquel que dejamos cocinar a cabeza de brécol?”

“Deixar? M'hi vau obligar! I després encara em vaig endur una pallissa perquè la puta pasta no estava al dente! I JO QUÈ EN SÉ, DE CUINA ITALIANA!”

“No se suposa que viatges amb el millor cuiner de tots els mars, oceans, rius i rierols, coneguts i desconeguts? Doncs ja en podries haver après”

“Només tu menysprees una oportunitat així, carbassot!”

“Carbassot! Carbassot!”

“A CALLAR!”, en Zoro havia agafat una pastanaga rabassuda i flàccida per atonyinar el pobre Zura mentre escribassava els seus companys. Com es podia ser tan malànima?! Si tenia ganes de pegar algú, que s'atrevis amb els de la seva mida! Delinqüent! Buscabregues! Cagacalc—

“Vols que t'atonyini a tu, potser?!”, si la Patchy fos aquí, li arrencaria la mala bava d'una sola estrebada... “Si aquell sonat fos aquí, JA M'ENCARREGARIA JO QUE NO SE M'APROPÉS MAI MÉS!”

“Pues estuvo aquí un tiempo largo y no te la podías quitar de encima, bocachancla”

“Pe—pe—perquè em va enganxar desprevi—”

“Sí, és clar, ara escombra cap enfora”, en Hibari s'estava escarxofat a la cadira, amb les cames blanques com la sang d'orxata d'en Zoro damunt dels genolls d'en Hitsugaya, qui se les anava traient del damunt mecànicament cada vegada que les tornava a tenir a sobre. Feia un sol de justícia i el dinar els havia deixat mig adormits a tots. Sobretot en Kid, que no s'havia mogut en cap moment del racó i ara gemegava lleument.

“¿Y a ti qué te pasa, amigo monocromático?”

“No cridis el mal temps...”

“¿Eh? Bah. Kid, ¡KIIIIIIIIIIIIID!”, el jove déu va fer un bot de l'ensurt i va aixecar el cap. No estaven preparats per la cara de cadàver que el seu company els mostrava: tenia les galtes tan enfonsades que les mandíbules havien deixat d'estar connectades per la pell i ja només les unia una articulació. Una articulació a punt de caure.

“...”, en Hitsugaya no tenia gaire clar què pensar. Per una banda, se la bufava molt, tot plegat. Per l'altra, se la bufava encara més.

“Això és com un malson molt dolent: cada vegada que mirem en un racó, en surt alguna cosa encara més ridícula”

“¿Será que le ha sentado mal el bicho vírico ese?”

“Com? Si no n'ha menjat”

“Cierto. Eso me recuerda que te lo has zamapdo tú aún cuando preferías la muerte. ¿No serás tú un pelín hijo del gran intestino?”

“Del gran intestí? Saps que això no va així, o—?”

“¡MIERDA! ¡TE ESTOY LLAMANDO PEDAZO DE MIERDA! ¡A ver si aprendemos a leer entre líneas, ostias ya!”, en Kid havia aprofitat la discussió, i les poques energies que li quedaven, per apropar-se als seus companys.

“—ca...”

“¿Ca? ¿Caracol? ¿Carámbano? ¿Cabeza de sapo?! ¿Es eso? ¿Quieres que le atice? Eh, ¡¿quieres que le zurre?! Pues nada, ¡LE ZURRO! ¡LE ZURRO!”, però no era exactament allò el què en Kid intentava comunicar. Era profund, molt més profund. Allò que els volia explicar li sortia de dins d'una manera molt poc natural. D'una manera que presagiava terribles conseqüències per a tots els presents...

“—ca... —ca...”

“Kid! Parla clar, punyeta!”

“Deixa, deixa, aviam si estarà jugant a les pel·lícules. A veure... “Tu a Londres i jo a Califòrnia”?

“Com vols que estigui jugant a les pel·lícules?!”

“No te'n saps cap, oi? Hehe... Carros de foc! Casablanca! Caiguts del cel!”

“Això no és una peli!”

“Ahà, ara sí vols jugar, eh? Doncs no em guanya—”

“CACAI!”

“Que què?”

“CACAI CACAI Ja ve... JA VEI!”... la flatulència va ser espectacular, d'aquelles que et deixen doblegat per la meitat. D'aquelles que maten fauna i flora tan instantàniament que nous universos són creats per la pròpia inèrcia del moment. El silenci va ser total. Els nois es van mirar entre ells, muts de l'espant... i, de sobte, la resta. Un guèiser de proporcions bíbliques va esquitxar la paret del jardí, propulsant el jove déu de la mort endavant i encastant-lo contra la paret. Els habitants de la casa es miraven amb por el cul del seu company que, si alguna vegada havia estat blanc... ja no ho seria mai més.

Van contemplar petrificats com el cul de la paret tenia un espasme. Si tornava a disparar, s'enduria pel davant tot allò que tenia al darrere: ells. Però és que no gosaven moure's del lloc. I si els detectava? I si els estava vigilant? I si podia dirigir la ràfega d'un costat cap a un altre com si fos una mànega fora de control? Aquell cul era un perill...

“¿Qué hacemos? ¡¿QUÉ HACEMOS?!”, va cridar l'Atobe.

“Fugir! Què, si no?”, en Zoro va arrencar a córrer, però no va calcular bé les distàncies. Ni tampoc va tenir en compte el tou de merda líquida que els banyava els peus, perquè va rellicar en direcció contrària a la que pretenia fugir, i això el va deixar exposat a les deflagracions caudals d'en Kid qui, justament en aquell moment de tensió, va descarregar amb força i violència les seves entranyes damunt del seu company.

“Spoiler: Zoro, tanca la boca”, però no hi va arribar a temps.

Amb en Zoro literalment enganxat a la paret contrària d'on penjava el cul d'en Kid, els supervivents a la doble explosió es movien amb peus de plom cap el lloc on el seu company seguia expulsant gasos tòxics. Entre tots tres van desincrustar en Kid de la paret, pendents de deixar ben lluny aquell forat iracund de les seves cares: ningú volia ser en Zoro. Mai, vull dir, però en aquell moment, encara menys.

“Kid, querido, ¿qué haces?”

“Jo... jo...”

“Tú, sí tú. ¿Qué coño le pasa a tu intestino?”

“Pensava que t'haviem deixat prou clar que res que et pogués donar en Zura seria comestible”

“Els budells d'aquell paio no són normals”

“Vi... vir—virus”

“¿Virus? ¡Qué virus, si nos lo hemos zampado con buñuelos!”

“Ata—c”

“Oh, calla! Que la lengua d'aquella cosa t'ha deixat fet un colador”

“Claro, será por eso que ahora pierde líquido. Agh, ¡qué asco!”, la queixa de l'Atobe estava més que justificada perquè, mentre esbroncaven el pobre Kid, ell no havia pogut controlar les seves involuntàries deposicions i un riu de fosca matèria se li escolava per les cames. Els efluvis eren tan lúgubres que els pocs brins d'herba que havien sobreviscut la massacre anterior, ara morien agònicament.

Aquell parell d'ulls ambarins, que eren l'enveja de tots els habitants de la casa, miraven suplicants els seus amics. No sabien com aturar allò que era inevitable, tot i que semblava que, amb el pas dels minuts, els espasmes i els tremolors eren menys intensos. Per ara, van ajudar-lo a aixecar-se i el van dur dins la casa.

“Bé, first things first. Kid, a la dutxa”, el pobre noi li tenia pànic al moviment corporal, no fos que allò desencadenés una altra desgràcia. Però l'Atobe el va fer avançar a cops de raqueta, fins que va ser davant la porta del bany i allà el va deixar, sol i abatut.

“Cuando vuelva, quiero verte limpiito... ¡o te conecto una manguera al cu— bueno, imagínatelo! Circuito cerrado, ¡no digo más!”, el pobre Kid es va passar tres hores fregant-se la pell i plorant a la banyera... “Qué tío... a ver quién limpia toda esa mier— estropicio”, l'Atobe va treure el cap al jardí i el va fer entrar immediatament abans no se li suïcidessin les fosses nasals, “¿Y ahora qué, chavales? Si ya nos tenían pillados por los pelillos de los huevos... ¡imaginaos ahora!”

“Bé, és evident que cal mantenir els esfínters d'en Kid sota control”

“¡I les portes del jardí ben tancades, que m'estan entrant unes nàusees...”, en Hibari estava encara més blanc del que solia ser natural en ell. Va intentar tancar ell mateix les portes però no podia deixar de tremolar. De sobte, li va venir a la memòria la mirada desesperada d'en Kid; el record d'alguna cosa que era allà però que no hi hauria d'haver estat. Doblegat sobre el seu estómac, en Hibari provava d'entendre què era, però quan ja li semblava que ho tenia a tocar, desapareixia. Al final, i enrabiat fins els queixals de tanta jugar al gat i a la rata, va cridar. Un crit una mica líquid...

“¡JO-DER! ¡¿NO SERÁ HOY EL PUTO DÍA DE LOS GÉISERS?!”, l'onada de vòmit d'en Hibari va arrasar amb tot el mobiliari del menjador, empenyent-lo cap a un costat i pintant de colors vibrants i mitjanament purulents tot el lateral de la paret. S'hi podia intuir el groc del

vector víric, així com el marró sorra dels bunyols. Oh, i també cert pigment rogenic, sense cap mena de dubte, provinent d—

“DE LA SEVA CARÒTIDA! LI HA PETAT LA CARÒTIDA DE L'ESFORÇ! HIBARIIIIIIIIIIIIIII”, el líder del comitè disciplinari havia mostrat molt gràficament com funcionava l'osmosi: si perds líquid, et quedes més sec que una pansa. I així era com havia quedat ell: més arrugat que Matusalem. Els seus dos company van córrer a socórrer-lo però es van aturar a mig camí i, armats amb dues tapes d'olla, es van fer tan menuts com van poder per amagar-s'hi al darrera, que en Hibari estava tenint espasmes...

“Mejor que nos pille lejos, porque como nos de... no lo contamos. ¡¿Has visto lo que le ha hecho al sofá?! ¡Un boquete, UN JODIDO BOQUETE!”

“Però, per què ho fa, això?! PER QUÈ VA MOVENT EL CAP COM SI FOS UN CONY D'ASPERSOR?!”, efectivament, en Hibari brandava el cap d'un costat a un altre, primer escopint un raig constant de vòmit i després expulsant-lo a ràfegues.

“Está poseído, ¡ESTÁ POSEIDO! Voy a—¡suéltame, Hitsugaya! ¡QUE SUELTES LA RAQUETA, COÑO! Lo dejo K.O. ¡y adiós problema!”, el jove tennista es va aproximar pel darrera al seu company. En Hibari va sentir la seva presència, que tampoc era especialment complicat perquè l'Atobe cridava “¡SATANÁS, A MÍ NO ME JODERÁS!” alhora que apartava trastos del seu camí a cops de peu. Així que sí, en Hibari va saber que se li apropiava, i influenciat per les condicions mèdiques que l'acompanyaven, va dirigir les seves ruixades i ràfegues cap aquella nova amenaça. L'Atobe va alçar la raqueta, disposat a retornar-li els cops...

“LLÀSTIMA QUE A LA TEVA RAQUETA NO HI REBOTIN ELS LÍQUIDS, CERVELL DE MOSQUIT!”, però el toc d'atenció d'en Hitsugaya va arribar tard.

“Hum, curioso, eso no me lo esperaba para nada. ¡Esta vez me han pillado en bragas, jajajaja!”, l'Ouji es mirava l'espectacle des de la seguretat del seu laboratori, gaudint d'unes bones crispets i la més refrescant de totes les coca-coles: una Coca-Loca doguriana, “Ah, ¡no hay nada mejor que una Coca-Loca doguriana para refrescar el gaznate!”

El príncep havia dissenyat un virus molt concret, un que pretenia usar per prendre-li el cos a en Zoro. Però, aparentment, el virus no tan sols no robava cossos, sinó que tampoc se'ls enviava per correu urgent, “Bueno, eso ha sido fallo mío. Pero está claro que soy un genio, ¡UN GENIO! Sin quererlo ni beberlo, he creado el virus perfecto para esta panda de panolis, ¡jajajaja! Parafraseándome, ¡SE VAN A CAGAR!”, i no exagerava pas.

Els monitors mostraven que l'Atobe s'havia unit a l'equip Malaltia Estomacal i, espatlla amb espatlla, ell i en Hibari alternaven boles de vòmit dirigides a en Hitsugaya. Semblaven ben bé un duet d'hipopòtams endrapa-boles. El jove shinigami evitava com podia els projectils i aquells que passaven massa pròxims a la seva persona, acabaven convertits en glaçons.

“Meh, segur que en Zura i en Kid s'empassen que és sopa”

Mentrestant, la vida seguia al laboratori, i l'Ouji es mirava molt atentament el codi base del virus, intentant buscar l'error... per copiar-lo, millorar-lo i patentar-lo. Abans, però, havia d'esbrinar com es transmetia: no volia acabar com ells, amb els esfínters escaldats.

“Veamos... aquí está la secuencia codificante para *partir el cuello lentamente y con dolor... ésta es para arrancar la piel sin delicadeza, esta otra determina el número de páas en la lengua y... ui, ¡pero si la modifiqué un montón, jajajajaja! A ver, ésta parece esenci—ah, no, que sólo sirve para darle color, ¡como el azafrán! Pues... ui, ésta no estaba antes...*”, l'Eugenio es llepava peresosament les escates de l'espatlla.

Tot era tranquil·litat i gravacions en directe. I mentre els nois de la casa feien mans i mànigues per sobreviure aquella crisi de budells, l'Ouji buscava respostes a preguntes que ningú li havia fet, en Kid es fregava ben fort cada mil·límetre de pell amb el cul ben posicionat dins la banyera pel que pogués passar, en Zura feia la migdiada despreocupadament al seu calaix de mitjons bruts, abraçant un fragment palpitant de massa cerebral, i en Zoro pensava com desincrustar-se de la paret.

“Putà vida... calia que rel·lisquessis d'aquesta manera tan patètica, Zoro, CALIA?!”, l'anormal del cap verd havia perdut per complet l'oremus perquè parlava sol... i en tercera persona! La rel·liscada i posterior mastegot contra el terra havien acabat de trastocar el poc seny que li pogués qued—

“ÉS QUE NO TENS RES MILLOR A RELATAR QUE LA MEVA VIDA?!”, doncs no, mira, NO! Jo què vols que hi faci, si la única cosa interessant ara mateix ets tu, intentant sortir d'aquest munt de merda on t'han deixat aparcat! Et penses que a mi m'agrada? Que gaudeixo explicant les teves desgràcies? DONCS SÍ! I MOLT!

“I ALESHORES DE QUÈ ET QUEXIES?!”, doncs del mateix que tu, aviam si seràs l'únic aquí que pot exclamar-se! Intentar establir cap mena de comunicació amb aquell home era perdre el temps d'una manera molt miserable. Tan miserable com ell, d'això no n'hi havia cap dubte. Entossudit a ignorar la meua companyia desinteressada, el cap de bròquil bregava amb la paret, a qui ja havia deixat d'amenaçar, i suplicava desconsoladament que li permetés sortir d'allà.

“Va, si us plau! Si no hi treus res, de tenir-me aquí enganxat! No veus que et molesto, que la meua persona empetiteix la teua bellesa... d'això, granítica i rocosa! Sóc una lacra! Un insult a la teua marmòria figura!”, ja ho pots ben dir, ja... “A CALLAR, QUE AIXÒ NO VA AMB TU! No, no! Parlo amb AQUEST CONY DE VEU MOLESTA! Noooo, tu no ets una veu molesta! Com has de ser una veu molesta, SI NO EN TENS!! ETS UN DIANTRE DE ROCA! Deixa'm anar d'una vegada, ÒSTIA JA!”, les seves habilitats amb la paraula no tenien rival. Suposo que va ser això el que va dur al mur a absorbir-lo encara amb més ganes i rancúnia. Va tenir sort que li va permetre treure la punta del nas per respirar. Si hagués depès de mi, l'hauria emparedat viu.

Un crit d'entusiasme mal contingut va reverberar per la casa, seguit del típic so que fa l'univers quan alinea tots els seus txakres després d'una batussa especialment violenta. Això o en Kid acabava de carregar-se la vaixella de l'espant. Perquè ningú podria haver negat que aquell esgarip sobtat presagiava alguna cosa tèrbola. Tèrbola i lleugerament irònica, si se'm permet el comentari.

“Els problemes, d'un en un, gràcies!”, semblava que als seus dos companys se'ls esgotaven les provisions. Però no podia abaixar la guàrdia: vés a saber què en sortiria, d'aquelles boques, si no estava a l'aguait. Ja l'havien esquitxat quan, sorprès, havia girat el cap per veure d'on sortia el crit. Ara hauria de posar la roba a rentar... i això volia dir haver d'aguantar les explicacions marcianes d'en Zura sobre com rentava ell la roba amb l'Elizabeth cada diumenge pel matí. Quasi preferia unir-se al trepidant duo dinàmic...

“No, no lo qui—BLEEEEEEEERGH!”, l'Atobe, molest perquè els vòmits no li permetien escoltar-se la veu, havia provat d'aturar el vòmit. Li va sortir regular...

“¡Mal hecho! Lección número uno: si más vómito quieres esquivar ¡tragártelo deberás evitar!”, l'Ouji se'ls havia acostat quasi sense fer soroll, cosa gens menyspreable si tenim en compte que anava embotit en un vestit espacial d'acer reforçat i arrossegava un tanc d'oxigen prou gran com per garantir-ne el subministrament a Júpiter durant eons. Mantenint una distància de seguretat de diversos escuts d'antimatèria, el príncep de Dogura va mirar els seus companys i—

“Segur que ens està mir—BLEEEEEERGH—ant?”, l'art d'en Hibari per dominar la gimnàstica vomitòria havia avançat tant que ja era capaç de coreografies complexes. Llàstima que totes acabessin igual: als seus pantalons, “NO ÉS TAN FÁCIL!”, si no ho nego pas jo, això! Només explico als nostres espectadors que tant entrenar t'ha servit de poc. Res més.

“¡Abre la maldita boca y ya verás como te llueve dentro!”, l'esforç que va fer l'Atobe, alçant el cap i la mirada per maleir la seva sort, li va causar tanta tensió muscular que va ser incapaç de retenir el passatger a bord durant més temps. Va ser tantíssima la pressió de sortida que el forat als pantalons semblava tenir els vorells fosos de la calor despres.

“Bueno, bueno. Antes de que me salpiquéis con vuestras deflagraciones, ¡sabed que he descubierto el porqué de tanta pérdida!”, va exclamar triomfant el petit príncep, amb els braços alçats i les mans esteses. Òbviament, s'esperava algun tipus de reacció més efusiva que aquell silenci sepulcral que va acompanyar la seva revelació. Però, és clar, dos de tres no havien estat gaire atents a les seves

paraules perquè els espasmes esofàgics que patien els impossibilitava respirar i escoltar-lo a l'hora. En Hitsugaya simplement passava del seu cul. “Bueno, vosotros sabréis. Pero si queréis un consejo, y por lo verde que se está poniendo Atobe, diría que sí... más os vale buscaros una buena venda para los ojos”.

“Està bé, preguntaré. Per què necessitem una bena pels ulls, oh gran Ouji?”

“¿Ahora sí estás interesado en ello, enano glacial?”, la mirada d'en Hitsugaya hauria fos el gel, si no hagués estat perquè ja ho estava, així que, en lloc seu, les deposicions purulentes dels seus amics van trencar a bullir. “Bien, me lo tomaré como un sí y contestaré a tu pregunta puesto que no me interesa hervir dentro de mi acolchado traje. Veamos... yo tenía preparada una sorpresita para cabeza de sapo. Ya sabes, de aquellas que la joden la vida a uno. Uno que no sea yo, ¡por supuesto, jojojojojo— vale, no tienes porqué fulminarme de esa manera. Sigo. Como decía, la sorpresita me ha salido rana y ahora, en su lugar, tenéis un problemón porqué, clarísimamente, yo me desentiendo de ello”, en Hitsugaya, que ja tenia poca paciència abans no el tanquessin aquí dins, tenia l'espasa alçada i un remolí de glaç i corrents d'aire hi feia voltes pausadament. Si les mirades poguessin matar, no quedaria ningú viu per explicar aquesta història però, a més, a l'Ouji ja se l'haurien carregat varies vegades, diverses persones alhora. “Jopé, ¡cuanto rencor hacia mi persona! ¡Vale, vale! Sin quererlo ni beberlo, he liberado un virus que se transmite con la mirada. Y os preguntaréis, ¿cómo puede ser eso? ¡Ja, no hay nada imposible para los dogurianos y menos aún para mi, que sigo siendo el único cuyo récord en el Pinball jamás ha sido superado!”

“Oye, ¿podemos matarlo ya o hay que esperar órdenes? ¡PORQUÉ ME LAS VOY A SALTAR POR EL FORRO!”, va cridar l'Atobe, raqueta en mà i deixant-se propulsar per la força de la seva rereguarda. El tennista podrit de diners va atacar l'Ouji sense contemplació, àvid de venjança, i va descarregar la raqueta damunt d'aquell cap que tantes vegades havia imaginat esclatant en mil bocins. Desafortunadament, en Hibari hi va arribar abans i el jec d'hòsties que li van caure al príncep van ser de rècord. També el cop de raqueta que el líder del Comitè Disciplinari es va endur a les costelles. Va ser tan fort l'impacte que l'Atobe, sense saber-ho, va acabar de buidar del tot el seu estimat company. Buidar i assassinar, que a en Hibari li va sortir fins i tot l'ànima per la boca. L'Ouji seguia tan fresc.

“Ouji, de què va, el virus aquest?” va preguntar en Hitsugaya. Sentia una lleugera tremolor als budells.

“Oh, nada importante. Sólo... bueno, a lo mejor os deshidratáis un poco. Y consumís más papel higiénico de lo normal. Pero seguro que podéis con ello, ¡ánimo!”, i tal com va venir, el príncep diabòlic va desaparèixer cames ajudeu-me, fent saltironets entre els bassals de vòmit semi-descongelats.

“Aleshores, els seus traumes imaginaris amb en Zoro l'han portat a crear un virus que, com no podia ser d'altra manera, ha mutat a pitjor i ara ens afecta a tots, deixant-nos més secs que la sorra del desert?!”, en Hibari escanyava un coixí. L'immens esforç que estava fent per no cagar-se viu, no el sabia ningú. Ara, tan bon punt tingués l'oportunitat de fer-ho a la boca d'en Zoro...

“Però no és culpa sev—”

“¿Qué hemos dicho sobre culpar o no al capullo ése, eh?”

“
Que s'ha de fer pel bé com...”

“¿Cómo? No podemos oírte... ¡SI LE HABLAS AL PUTO SUELO!”

“Que s'ha de fer pel bé com—!”

“¡QUE SE HACE Y PUNTO! Ese maldito cabrón es el epicentro de todos los desastres de esta casa. Así que si se le tiene que culpar, aunque no haya movido ni media pestaña, SE LE CULPA Y SE LA ATA A UNA PIRA FUNERARIA!”, l'Atobe procurava no moure's gaire, perquè qualsevol canvi de postura, era un atemptat contra la salut pública. Però això no volia dir que no pogués cridar més del què era normal. I sa.

“I dieu que tot comença amb recargolaments a la boca de l'estómac, oi?”, el color pàl·lid habitual d'en Hitsugaya havia mutat a transparent glacera: no tan sols se li veien les venes, sinó que les artèries del nap-buf ressaltaven com gotes de sang damunt la neu.

“Efectivamente. Venga, dime que aún conservas el control de tu ojete, por favor” suplicava l'Atobe alhora que agafava pel clatell en Kid i el situava davant seu, per cobrir-se del tsunami que en Hitsugaya preparava al fons de la seva boca.

“Què més voldri—BOOOOOOOOOOOOOOORGH!”, tot i el crit eixordador, el vòmit d'en Hitsugaya era una mica com ell: menut i esquerp. D'un color tirant a verd merda d'oca i de la mida d'una taronja petita, l'esquixada del nap-buf va caure a plom davant seu i, mirant-se els voltants amb superioritat, va sospirar i va sortir rodant cap el jardí.

“Vés, com a mínim és educat i no ho deixa tot fet una pelleri—”, BOOM!, “—nga. QUÈ COLLONS HA ESTAT AIXÒ?!”, la vomitada d'en Hitsugaya havia esclatat, com si fos un projectil terra-aire, a mig camí del jardí, pintant un preciós quadre impressionista a la paret de la cuina.

“Tu estás segur que això era vòmit i no la teva mala llet acumulada?”

“Hitsu, para futuras referencias... prefiero una pota tradicional, gracias”, l'Atobe estava cobert de coses que no tenien descripció. I per com d'arrufat estava el nas d'en Kid, hauria estat millor que tampoc tinguessin olor.

“Hahahahahaha! Hahahahahaha! GYAHAAAAAAAAAAAAHA!”, reia en Zoro. Tots els ulls es van clavar en ell, però la seva estada a l'interior de la paret l'havia enfortit. Ara sabia que res podia aturar-lo, que era més fort que la resta. Aquell tros de roca dura i seca li havia proporcionat una fortalesa física i mental que cap dels presents podia combatre. *Per fi, per fi ha arribat el meu moment*, devia pensar l'imbècil del cap verd mentre veia com els seus companys se li apropaven. *Ara els ho faré pagar tot, tot, colla de miserables de sang d'orxata!*, cridava per dins l'espada. O això penso, humilment, jo. Però qui sap què devia passar pel seu cap quan va entrar d'un cop de porta, i tot cobert de roca esmicolada... mentre reia històricament i assenyalava un a un els seus companys, passant-se el dit gros pel coll i movent-lo d'una banda a l'altra de la gola... quan va agafar una paella vella, fent-la rodar per damunt del seu cap i corrent cap al centre de la sala... quan va veure com tots ells s'aixecaven, amb els ulls injectats en sang, i se li abraonaven al damunt... quan, d'una mossegada, l'Atobe li arrencava la paella de les mans... quan, sense entendre molt bé com, es va trobar cap per amunt a terra amb les mans i els peus incrustats al parquet... quan, amb malícia, traïdoria i acarnissament, en Hitsugaya, en Hibari i en Kid se li van asseure damunt del pit... qui podria saber què passava pel seu cap quan els seus companys se'l van quedar mirant fixament, sense pestanyejar i amb un somriure carregat de dents a la cara. Qui? QUI?!

“Te vas a cagar, cabeza de sapo. Nos aseguraremos personalmente de ello, ¡TE LO GARANTIZO!”, va cridar l'Atobe abans d'estabornir d'un cop de cap en Zoro. “¿Pero estar dentro del muro no le había fortalecido? ¡¿QUE MIERDA ES ÉSTA?! Me siento estafado, ¡que me devuelvan el dinero!”

“Quins diners?!”

“¡Y YO QUÉ SEI!”, ara que estava inconscient, els nois havien optat per deixar en Zoro lligat de mans i peus, com si fos un salmó en conserva, i havien començat a traçar un pla. Si el que l'Ouji els havia dit era cert, i no tenien cap dubte que fos així perquè al sonat espacial li agradava fer patir a la gent explicant-los sempre la més crua realitat, calia prendre mesures.

“La primera: ben—”

“Paper del vòmit—!”

“Caf—!”

“¡Una gatling M134 GAU-17!”

“¡PER A QUÈ LA VOLS, UNA METRALLADORA?!”

“Para enchufársela a cabeza de sapo por el culo ¡y ahorrarnos las molestias!”, està clar que les vostres prioritats ballen per tot arreu, “¡Tú no te metas si no quieres que pruebe contigo la munición de repuesto!”, d'acord, d'acord. No matis al missatger, home.

“És que t'ho guanyes a pols”, així, els nois van agafar llapis i paper, i van fer un llistat d'allò quer bàsic, d'allò que era important, d'allò

que ningú sabia quina utilitat tindria però que més valia que en sobrés que no pas que en faltés, i de les joguines de guerra de l'Atobe, que no eren ni bàsiques ni importants, però qualsevol li duia la contrària...

"Aleshores, I DEIXEU-ME PARLARI!, ens caldran benes pels ulls, cascavells, bastons i paper del vàter de manera priorità—"

"Sobretot paper del và—"

"QUÈ US HE DIT SOBRE DEIXAR-ME PARLAR?!", en Hitsugaya va clavar el bolígraf a l'ull dret d'en Kid, "I el següent no anirà a l'esquerre!"

"Correcto. Aunque no veo qué necesidad tenemos de cascabeles si iremos con palos..."

"Perquè ens quedarem cecs a propòsit, però no som gilipolles. O et penses que ens en refiarem que no t'amaguis a qualsevol racó i ens assaltis de sobte pel costat que més et vingui de gust?!"

"Pel darrera. Ens atacarà pel darrera", en Hibari va aparèixer d'entre les ombres del passadís amb una caixa de costura entre les mans. Caminava molt recte i fent passes curtes, com si estigués aguantant alguna cosa dins seu. Que estrany... "ESTRANY, ELS COLLONS!", tots estaven igual. L'Atobe havia tapat la rereguarda del seu pantaló amb cinta aïllant i procurava no excitar-se massa perquè això li causava vomitera. En Hitsugaya, que encara estava en les etapes més precoces del virus, alternava el vòmit explosiu amb la preparació de les mesures de seguretat. En Kid s'havia atrinxerat a un racó del menjador, plorant com si això fos la fi del món, alhora que la diarrea se li escolava entre les cames sense vergonya ni consideració cap a la seva pobra persona. En Zoro seguia adormit, somniant dolçament que algun dia podria vèncer els seus companys de pis i totalment aliè a la batalla nuclear que tenia lloc als seus intestins. D'en Zura se'n sabia entre poc i res, però això ja era normal, ell apareixia i desapareixia, igual que ho fa un pet al metro: molestant a tots els qui se'l mengen amb la boca oberta.

L'Ouji, per la seva part, havia aconseguit desfer-se del vestit de revestiment i es dutxava tranquil·lament, com si no tingués cap mena de preocupació a la vida, "Es que no la tengo. ¿Tú me ves alterado por lo que está sucediendo ahora mismo allí arriba?", ..., "Era una pregunta. Contesta.", doncs no, ni gota ni mica. "¡Exacto!", i va seguir ensabonant-se els racons més perversos del seu alienígena cos.

"Apa, ja ho tenim tot!", va cridar en Kid, entusiasmat. Fent un gran esforç col·lectiu, és a dir, burxant l'Atobe perquè ho fes tot de pressa i corrent i deixant que fos en Hitsugaya qui ho arreglés, els nois havien condicionat la casa a les seves noves necessitats. Hi havia senyals sonores arreu que els indicaven quan entraven en una habitació o una altra. Hi havia topalls a terra que marcaven els passadissos. Havien encoixinat les superfícies punxegudes per assegurar-se que no s'hi deixaven les dents quan caiguessin de morros a terra. Fins i tot havien tingut la previsió de desfer-se de totes les superfícies envidrades i substituir-les per pedra: com a mínim, això els garantia no haver de curar-se els talls a cegues perquè la roca els mataria abans.

"Sí, sólo falta despertar al mamarracho", l'Atobe s'estava damunt d'en Zoro, amb un bat de beisbol a les mans, preparat per espavilar la bella durment.

"I que et posis el cony de cascavell! Vine aquí, no fugis, covard!", en Hitsugaya perseguia el seu amic, amb un cascavell a una mà i un trepant a l'altra.

"¿Y por qué tienes que incrustármelo con una broca para madera?!"

"Perquè sinó te'l trauràs! VINE AQUÍ!!", el tennista corria esquivant obstacles amb una precisió mil·limètrica tot i la bena que li cobria els ulls. En Hitsugaya xocava sense gaire cerimònies amb el mobiliari, en Kid, el mobiliari una altra vegada, en Hibari, en Kid, més mobília--

"VOLS PARAR DE LLENÇAR-ME COSES, CASUM TOT?!"

"¡JAMÁS!", però en algun moment havia de fallar, el sistema de defensa inefable de l'Atobe. Distret per la cacera, va ensopegar amb el cos inert d'en Zoro i va acabar estibat entre els dos braços del sofà, oferint les seves natges de manera desinteressada al trepant d'en Hitsugaya. Ell va dubtar zero segons en foradar-li el cul per encabir-hi el cascavell.

"Justícia poètica"

Mentre l'Atobe es refregava la natja, en Hibari va despertar en Zoro a cops de tonfaa. Especialment, amb cops dirigits a l'entreuix.

"Per què?"

"Perquè el cap ja me'l conec. Mira, si fins i tot els cabells em saluden", efectivament, la gespa seca que eren els cabells d'en Zoro saludaven alegrement el líder del Comitè Disciplinari amb un animat BOOOOOOOOOON DIA!, "La part baixa encara em té por". L'espadatxí va obrir els ulls, consternat perquè algú havia interromput la seva becaina. Poc a poc, i preguntant-se perquè coi li feien tan de mal els *****, es va alçar. Quan ja era ben recte i dret, es va descobrir mirant una colla de comunistes post-apocalíptics.

"Què. Feu?"

"¡Bienvenido al Fin del Mundo, zopenco! Mientras dormías impunemente, la humanidad se ha visto obligada a refugiarse en sus casas, bajo pena de muerte inmediata por empalamiento umbilical. Ahora, en un futuro post-neoliberal, ¡la lucha por la supervivencia nos empuja a todos a forjar alianzas con aquellos que antes nos querían ver muertos! ¡Y tú, payaso de piruleta, eres nuestra única esperanza!", l'Atobe seguia amb el seu discurs absurd, aliè als espasmes intestinals que, en sentir la veu de camioner afònic per la beguda que feia en Zoro, li estaven pujant esòfag amunt. Havia d'aguantar, ser fort i superar aquella aversió que tenia al vòmit. No podia deixar-ho tot empastifat, no els ho podia fer, això, als seus estimats companys. D'ells depenia la seva bona reputació a la casa i ja havia quedat prou malmesa quan el seu esfínter anal traïdor l'havia deixat en evidència. És clar que, Atobe, només un petit i minúscul detallet... ÉS EN ZORO, VOMITA-LI A LA CARA, HOME! NO SIGUIS CARALLOT!

"Anda, pues también es verdad...", amb forces renovades, el jove tennista va obrir la boca. Tant que li va quedar penjant la mandíbula. Segur que el dolor era atroç, però el plaer de veure en Zoro cobert per substàncies que un cos humà mai hauria de generar era la millor anestèsia de totes. Així que es va deixar endur pel moment i, alegrement, va permetre que el seu interior liquat aterrés damunt la cara estupefacta d'en Zoro.

"AAAAAAAAAAAAAAGH!"

"Sí, és clar, tu obre la boca, que segur que la cosa millora...", la pressió de l'aiguat de l'Atobe va encastar el metre vuitanta d'en Zoro contra el taulell de la cuina. L'espadatxí havia quedat perplex per la sorpresa i mirava fixament l'infinit, sense cap mena de dubte, per no haver de mirar-se la roba i la cara, que cardaven pena. Mica en mica, la vella flama de la ira incontrolable va començar a revifar dins els seus ulls. Lentament i amb cura es va alçar, dirigint la seva mirada carregada d'odi, i petits fragments de budells enganxats a les pestanyes, als seus companys. Encara amb la boca oberta i banyada pels efluis de l'Atobe, va agafar aire i... es va ennuegar, amb tan mala sort que s'ho va empassar tot. Fins a la última gota.

"GYAAAAAAAAAAAAAH! Quin fàstic!"

"Pues espera a que te llegue calentito al estómago, ya verás que bien"

"NO HO EMPITJORIS!"

"Dubto molt que hi hagi poques coses pitjors que empassar-se el vòmit d'un altre"

"Sí que n'hi ha..."

"Ah sí, i doncs, què?!"

"Empassar-te el vòmit de dues perso—BEEEEEEEEEEEEEEERGH!", només de sentir-ne a parlar, en Hibari s'havia posat verd de l'angúnia i no va poder reprimir allò que li pujava gola amunt. Tampoc ho va intentar, tot sigui dit. Amb una punteria que ni en Messi, el líder del Comitè Disciplinari va fer diana dins la boca semi oberta d'en Zoro. Com si tot això fos nou per a ell, l'espadatxí idiota es va empassar la nova remesa amb cara de voler matar algú.

"Em sorprèn que siguis viu. De debò, tens el mateix instint de supervivència que un moniato bullit"

"DEIXEU DE VOMITAR-ME AL DAMUNT, PUNYETA!"

“¡Si fuese tan fácil evitarlo, no creus que ens ho estalviariem?!”

“DONCS NO!”

“Efectivamente. Como nos conoces, ¡bribón!”, en Hitsugaya va ajudar en Hibari a reincorporar-se de terra, on havia quedat estès després de l'esforç. El pobre noi estava més pàl·lid que en Kid qui, per cert, se'ls mirava de lluny, amb una palangana plena fins el cap damunt de fluids calents acabats de regurgitar.

“Ens podríem prendre això seriosament, si us plau. L'Ouji ens l'ha ben jugada, no cal boicotejar-nos entre nosaltres... per... fa... vor...”, deia el gens temible mini Déu de la Mort, entre tremolors de cames. Amb un esforç enorme per un cosset tan diminut, en Kid va aconseguir asseure's al sofà destrossat que presidia el menjador. La resta se li van unir en silenci. Per una banda, perquè tenien poc a dir-se. Per l'altra, perquè obrir la boca era córrer perills innecessaris.

“O sigui, que aquell desgraciat us ha contagiats a tots i ARA US CAGUEU AL DAMUNT CADA VEGADA QUE MOVEU UNA PESTANYA?!
HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA—aaaaaaaaaaah”

“Si ja has acabat de ri—”

“—HA!”

“Pues no, no había terminado, el hijo del gran albaricoque”, tots se'l van mirar estranyats, quasi ofesos, per aquell renec tan poc renec, “¿Qué? Horario infantil”

“Doncs apa que t'ha preocupat molt fins ara, l'horari infantil...”, en Kid mirava de fer callar en Zoro perquè les seves riallades estaven causant un rebombori importat al sofà, i les ones sísmiques que sentia dins els budells no eren bona senyal.

“Vaaaa, Zorooooo”, suplicava en Kid. Però com més intentava refrenar les ganes de riure, més reia en Zoro. Al final, i cansat dels plors ridículs d'en Kid, en Hibari va deixar-los inconscients a tots dos amb un bon parell de cops de puny als ronyons.

“Vale, lo de Zoro lo entiendo. Pero, ¿Kid?... está bien, está bien, no mates al mensajero, que sólo era una pregunta”

“I què, com ho fem? Per tornos? Tots a la vegada?”

“¡Lo atamos a la silla y jugamos a ver quién aguanta más sin pestañear! Y el que pierda, ¡tiene que dormir en el lavabo esta noche co—!”

“No trobo pas que sigui un càstig gaire problemàtic ateses les circumstàncies actuals”

“!—nmigo! A. SO. LAS”

“SOM-HII”, van cridar alhora en Hibari i en Hitsugaya. Tots dos nois es van posar d'acord i, en un tres i no-res, tenien lligat i emmanillat a la cadira en Zoro. Era innegable l'estil *bondage* que impregnava els nusos que mantenien l'espadatxí al seu lloc.

“Que orgulloso me siento de ellos”, va declarar l'Atobe, amb la llagrimeta als ulls, “Vamos a necesitar alcohol para despertar al merluzo”, i va rescatar la farmaciola de sota la pica. Quan la va obrir, només hi va trobar pols i teranyines, “Vaya, que raro, algo que no es lo que debería en este espanto de casa. ¿Por qué no me sorprende...? Pues nada, ¡a palo seco!”, i situant-se ben a prop de l'orella d'en Zoro, va cridar. Va cridar com mai abans ho havia fet abans, com si el perseguís el diable i espantar-lo a cops de veu fos els seu últim recurs. Va cridar tant, que les seves cordes vocals van desencaixar-se del seu lloc i van començar a cardar fuetades directament als timpans d'en Zoro. De fet, eren tan eixordadors els seu brams, que l'Atobe va perdre el coneixement però les reverberacions dels seus xiscles es van mantenir durant hores, rebotant per tota la casa. Quan en Zoro es va despertar, tenia els canals auditius fosos.

“Em demano el primer torn”

“El primer torn? De què? QUEEEEEEEEEEEÈ?!”

“NO CRIDIS!”

“NO ET SENTO! QUÈ?!”

“No en teníem suficient que fos idiota, ara també és sord. Casum tot, Atobe”, en Kid, que tenia traça dibuixant, va agafar un bloc de

dibuix que hi havia allà per casualitat, i li va fer un croquis molt detallat a en Zoro de les intencions dels seus companys. Òbviament, en Zoro s'hi va negar en rodó, però estava lligat a la cadira i poca cosa hi podia fer.

“NO SIGUEU CABRONS! DESLLIGUEU-ME, GENTUSSA!”

“Crida tant com vulguis, que fa—”

“No, aviam, tampoc caldria. Amb un company de pis cridaner ja en tenim suficient”, i es van mirar l'Atobe, estudiant la possibilitat d'extirpar-li les cordes vocals mentre encara les tenia fora, clavant fuetades a les cames d'en Zoro cada vegada amb menys força, però no menys ganes.

“—INHUMÀ! EM SENTIU?! ÉS INHUMÀ!”, en Zoro seguia cridant. A qui, ningú ho sabia, però ell insistia en fer-se sentir.

“Tu creus que s'infectarà igual si li obrim els ulls després de deixar-lo inconscient?”

“Per què no? L'Ouji no ha dit pas el contrari”, i veloç com un guepard, en Kid va agafar la taula de pedra massissa que havien instal·lat al menjador i la va deixar caure damunt del cap d'en Zoro.

“Apa, fet”

Vaya, no recordaba yo que el día hubiese dado para tanto, ¡jajajaja, qué cosas, ¡eh diario? ¡Si es que siempre me pierdo los pequeños detalles que dan sabor a nuestras travesuras! ¡Claro, como me paso el día confabulando y buscando la manera de joder la vida al resto, me dejo cosas por el camino! ¡Jajajajaja!

“Jo crec que això no va passar exactament així”

“Y yo creo que no hay que revivir los traumas, ¡PERO AQUÍ ESTAMOS!”

“I no podries resumir una mica... que començo a tenir gana”

“Resumir, resumir, ¡¿cómo voy a resumir algo tan increíble como lo sucedido en este nuestro hogar?!”

“Això d'increïble serà conya, oi? Perquè no en té res, d'increïble. Sobretot si hi estàs tu implicat”

“¿Ya estamos juzgando a los demás por el color de su apéndice anal?”

“No sé, ni m'importa, què és això de l'apèndix anal. I no, no en vull tenir cap, que et veig venir! Només vull que acabis amb aquesta tortura d'entrada al teu diari i ens deixis seguir amb les nostres vides en relativa pau. Durant un temps. Un temps que serà curt. Molt curt. Aquí no duren gaire, els temps de pau. No sé ni per a què ho demano. Mira, fes el que vulguis”, en Hitsugaya s'aixeca del sofà i surt al pati, on una pluja freda ja fa estona que cau. D'una butxaca en treu una cigarreta i l'encén.

“No sabia pas que fumessis”

“I no ho faig, però la depressió i el tabac són inseparables. Deixeu-me estar”

Recorcholís, si que se deprimen pronto, esta panda de primates. En fin, que todo iba según mi plan: el virus estaba justo donde lo quería, ¡en sus interiores!, y yo seguía el espectáculo de cerca. Bueno, de lejos pero cercanamente. Ya sabes, con cámaras, drones y esas cosas tan chulas que tomé prestadas del Departamento Secreto de Seguimiento a nuestros Aliados, ¡incluso tenía en reserva un par de gusanos anales para los seguimientos exhaustivos de prisioneros! Todo iba a pedir de boc—

“¡Pero qué fijación tiene tu gente con los ojete!”

“Mira qui parla...”

“Cabeza de sapo, no me obligues a coserte la boca al pie, ¡PORQUE TE JURO QUE LO HAGO Y LUEGO ME MEO EN TU CARA!”

“I per què a la cara?”

“¡¿Y POR QUÉ NO?!”

¡Pero quién iba a imaginar que el virus había evolucionado hasta tal punto?! Me sorprendió incluso a mí. Quiero decir, un virus que causava vómitos y diarrea explosiva era una cosa, pero uno que lo hacía con sólo mirarse a los ojos, jera otra muy distinta! Y si añadimos que cuanto más se miraran, más agudos y peores los síntomas, ¡mucho mejor! ¡Era una maldito sueño hecho realidad! ¡Dónde había que firmar? Claro que sólo yo lo veía como lo que era: un gran avance en medicina.

“Sí, el laxant definitiu”

“I tan definitivo. Como te descuides, te mata”

“Pues vosotros seguíis vivitos y coleando”

“NO GRÀCIES A TU!”

Todo, absolutamente todo sería mucho más simple si dejárais de interrumpir mi épico relato cada cuatro por oc—

“TINC GANAI!”

“¡Y yo una almorrana y no me quejo! Capullo del espacio, ¡sigue! Y como alguien le interrumpa, ¡le meto un gusano carnal de esos por el orto!”

“Anal”

“¿Quieres ser el primero?!”

“...”

“Ya decía yo...”

Pues así estaba la cosa, querido mío: mis conejito— oh, venga ya, cabeza de sapo, ¡SUPERA TUS MALDITOS TRAUMAS! ¡Así no se puede! ¡De verdad que no!

“I m'esteu dient de veritat que no li heu arrencat les entranyes a l'Ouji?! PER QUÈ LI SEGUIU EL JOC?!”

“Si fos tan fàcil arrancar-li res al cabró malparit aquell, ja ho haguéssim fet!”

“Aviam si raonés una mica abans d'obrir la boca”

“No le pidas peras al olmo, Hitsu”

“EH, QUE NO SÓC TAN IMBÈCIL!”

“Demuestra lo contrario”

“Com t' enxampi, ja veu—”, en Zoro va seguir amb el cap el so de la veu de l'Atobe. No el tenia gaire lluny, dues o tres passes com a molt. Si era ràpid, el podria agafar per la cabellera i sacsejar-lo com un sac de patates abans no es tragués la raqueta plegable de la butxaca. Es va alçar poc a poc i, quan menys s'ho esperava ningú, va atacar l'Atobe! Però allà on havia d'haver estat el tennista... només hi havia un espai buit.

“Habrà que mover un poco más hacia el centro aquella mesa, a ver si así se estampa contra ella la próxima vez...”, els càlculs d'en Zoro havien estat erronis. Molt erronis, com tota la seva vida en conjunt. Era un misteri que encara seguíis respirant i no s'hagués estimbat des del capdamunt d'un precipici.

“No li prenguem tot el mèrit, pobre home. L'Atobe era allà... fa dues pàgines! Va amb retard, com el futbol”

“MENTIDA! L'Atobe era aquí, però s'ha mogut!”

“¡Nos ha jodido! ¡Si te parece, me voy a quedar allí quieto esperando que me partas la columna en dos!”, tot això hauria estat molt més tràgic si s'haguessin vist les cares els uns als altres. Però, ateses les circumstàncies, feien el que podien... i els estava sortint regular,

perquè cadascú cridava cap el racó que més ràbia li feia. Era allò que en diuen “tenir una conversa de sords”, si bé jo prefereixo l'expressió “ser gilipolles i no saber on cagues”, molt més adient a les circumstàncies actuals de la casa.

Els ulls embenats els impedien veure qui tenien al davant... o al darrera, i això feia encara més difícil la ja-de-per-si nefasta comunicació a a la casa. En Hibari estava ben enganxat a la paret amb l'excusa que li havia caigut un tonfaa a terra i l'estava buscant. Però tampoc li hagués calgut: l'Atobe estava massa ocupat buscant-lo dins els cubell de les escombraries. En Hitsugaya que era, de lluny, l'únic ésser viu amb una mínima intel·ligència en aquella circ de monstres, se'ls mirava atentament mentre feien el ridícul i ho apuntava tot en una llibreta. Estaven tots tan escagarrinats de treure's la bena dels ulls, que no s'havien plantejat que algú altre ho pogués fer mentre ells anaven a cegues.

“Si fossin una mica més espavilats, hauriem pogut fer torns. Però d'on no n'hi ha...”, no en raja. Tota la raó. Desafortunadament, hi havia algú allà que superava l'intel·lecte d'en Hitsugaya.

“Ui, ¿esto no puede ser! ¡Igualdad de condiciones ya mismo!”, va exclamar l'Ouji des del seu laboratori a prova de virus, “¡Chicos, ¿me oís?! ¡Holaaaaa! ¡¿Me se escucha?!”

“¿QUÉ COÑO QUIERES, CANSINO?!”

"El chiquitín se ha quitado la venda ¡y os está grabando para subir vuestras ridículas penurias a YouTube!", va cridar l'Ouji per la megafonia de la casa. El bloc de notes d'en Hitsugaya va caure a terra simultàniament al despreniment general de benes oculars que els crits de l'Ouji havia causat. Ell va alçar el cap... i es va trobar quatre parells d'ulls travessant-lo amb la mirada. I un parell de forquilles clavades a les galtes. Va ser instantani.

Ell, que havia portat millor que ningú aquella situació.

Ell, que havia estat capaç de controlar els seus impulsos més bàsics.

Ell, que ara sentia com tot aquell auto-control se li escolava entre les cuixes, “Merda”, sí, un bon munt Hitsugaya: el munt de merda més abundant de tots! Puc afirmar, sense cap mena de por a equivocar-me, que el jove shinigami ni tan sols es va adonar que les seves deposicions malaltisses l'empenyien cap endavant, sense pressa però sense pausa, cap a les armes alçades dels seus companys. Era com veure un xurro de plastilina estenent-se de manera indefinida, una font inesgotable de recursos intestinals, “Mateu-me”, els va suplicar amb un somriure neuròtic als llavis i llàgrimes de sang als ulls.

“Hombre, ¡ni lo dudes, enano traidor!”, li van caure pals per tot arreu. Els d'en Hibari eren mesurats... al principi. No estava enfadat amb ell, tots cometem errors però, deixar-lo de banda? A ell? Eren amics, hòstia puta!

“Si és que... NO SÉ... perquè... ho... INTENTO! TA PUTA MARE! A MI SE'M RESPECTA, M'ENTENS?! SE'M RES-PEC-TA!”, com més intensitat posava en les seves paraules, més castanyots rebia en Hitsugaya. I com més castanyots, més s'animava en Hibari. Ell i els altres, que tampoc es quedaven enrere...

“JO NOMÉS VOLIA VIURE EN PAAAAAAAAAAAAAAAAAU”, quasi semblava que en Zoro patia, apallissant en Hitsugaya, amb aquell munt de llàgrimes relliscant-li galtes avall. Quasi, perquè les ganes que hi posava contradeien clarament els seus canals lacrimals. L'espadatxí havia optat per fer ús dels seus enormes peus i clavava coces des de l'avantatge que li donava el seu metre vuitanta.

En Kid se sentia ofès. Ofès i menyspreat, però això des de sempre. Una diarrea potencialment mortal? D'acord, podia suportar-ho. Anar a cegues per la casa? Està bé, era tolerable. Exfoliar-se amb paper de vidre perquè anava cobert de vòmit i merda? Era comprensible. Però que qualsevol pogués riure's de la seva asimetria per Internet?

"**ABANS MORT, AAAAAAAAAAAAAAAAH!!**", subjectant amb força el seu monopatí amb totes dues mans, el jove déu de la mort el va partir per la meitat damunt la columna vertebral d'en Hitsugaya. I quan es va adonar que se l'havia carregat, en va agafar les dues meitats i es va posar a llimar-les amb les dents del seu company, "**Vooooooooooooooooooooooooooooo!!!**", en Hibari se'l va mirar espantat...

“Només faltava aquest...”

L'Atobe repartia raquetades a tort i a dret. Tant li era a qui anessin a parar: ell era feliç estomacant a tothom en general, “¡BUAJAJAJAJAJAJA! ¡BUAJAJAJAJAJAJA! ¡BUAAAAAAAAAAAAAAAAAJAJAJAJAJAJAJA!”, quan ja en van tenir prou, d'en Hitsugaya només en quedava el record.

“Però, un segon. Com pot ser que en Hitsugaya hagi perdut el control d'aquesta manera? Si era el menys perillós de tots!”

“Eh, te recuerdo que sus potas son explosivas. ¡PUM y a tomar por culo media casa!”

“Sí, sí, sí, però estaven sota control. Només l’he vist vomitar un parell de vegades. I prou. Nosaltres encara no hem par—
BEEEEEEEEEEERGH—at”

“Això és veri—BU0000000000000000RGH—tat”

“Calla, calla, que me pongo malo sólo de pen—PRRRRRRRRRRRRRRRRT—sarlo”, els nois de la casa intercalaven vomitades i cagades a cada frase com qui es beu un got d'aigua. Això sí, sense perdre en cap moment la compostura i l'estil cool new age que els caracteritzava.

“AU, VAI US HEU PASSAT LES ÚLTIMES SIS PÀGINES SENSE ALLIBERAR AL KRAKEN I ARA SÓN TOT EMPASTIFADES GENERALS! NO S'HO CREU NINGÚ!”, home, és que arriba un punt que servidor es queda sense idees i el vocabulari és limitat. Però que us esteu cagant vius a cada instant és inqüestionable. Tu mateix vas perdent oli!, “JO NO PERDO RES!”, ara, si vols que les nostres estimades lectores tinguin aquesta imatge de tu, un home fet i dret, d'espatlles amples i bíceps com síndries, cagant-se al damunt cada vegada que respira, doncs escolta, tu mateix. En Zoro va agafar aire, i es va cagar. Em va mirar malament, i es va cagar més. Va començar a tremolar, de ràbia, i de la cagatera que li baixava per les cames... perquè s'havia tornat a cagar. De fet, cagava més que respira—, “JA N'HI HA PROU”, va cridar, vermell com un tomàquet, innegablement per l'esforç de mantenir aquella riuada de merda líquida a dins... i cagant-se novament.

“JAJAJAJAJAJAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA!”, i tots es van cagar.

“He estat pensant”

“Venga, que ahora llega el chiste”

“... Sí, gràcies. Deia que pensava que, potser... vull dir... no sabia pas com expli—“

“PARLA D'UN CONY DE VEGADA!”, va cridar en Hitsugaya, ajupit al costat del sofà i intentant recuperar el braç que hi havia sota amb la punta de la seva katana.

“I si fos acumulativ?”

“El qué, ¿tu estupidez? Ese tren partió hace mucho, majo”

“No! El virus, caram!”

“I com s'acumula un virus?”

“Pues esperando pacientemente dentro de la celulita infectada hasta que ésta revienta y acaba hecha un montón de trocitos pequeños y grumosos. ¿Cómo, sino?”

“Ja, segur. Però, penseu-hi. En Hitsugaya ha perdut tots els amarratges quan ens hem tret les benes i l'hem mirat fixament”

“Aviam, si això fos un virus nor—Zoro, neteja la teva cagada, no la deixis aquí al mig!”, en Hibari va llançar el comandament de la televisió al cap de l'espadatxí fugitiu, que els havia deixat el regalet allà i ara pretenia fugir miserablement al jardí. Però no hi va arribar a temps: aquesta vegada va ser un raig de vòmit el que el va empènyer en direcció contrària a la que volia anar. De la velocitat que duia, el comandament li va empalar el cap amb un suau “POING!”, “—mal, parlar d'efectes additius seria estúpid i científicament incorrecte. Però és un virus artificial, que es transmet amb la mirada, així que, per què no? Que impedeix al virus de l'Ouji amplificar els seus efectes si

ens mirem els uns als altres? Res, RES!”

“Aleshores, si creuem les mirades, la cosa va a pitjor? Això és un perill...”

“Nos cagamos vivos, vivimos en una casa plagada de trampas mortales, un científico loco nos observa desde su laboratorio, ¿y a ti te preocupa que mirarnos fijamente nos de más cagalera? Chaval, deberías poner en orden tus prioridades”

“Sé que et será difícil, Atobe, però imagina per un segon que certes persones s'assabenten què està passant. Imagina que vénen de visita. Imagina que ens lliguen dins del tambor d'una rentadora gegant, descomunal. Imagina que ens prenen les benes. Imagina que engeguen la rentadora. Imagina qu—“

“¡Espera, espera, que vas muy rápido! Me he perdido con lo de la lavadora. ¿Qué le pasa, está estropeada? ¿Ya no podemos lavar la ropa?”

“Tampoc ho fèiem abans...”

“NOOOOOOOO! Parlo de la Nala i la Kireko!”

“¡Atiza! Es verdad, tenemos problemas mayores...”, els nois van fer pinya al voltant de la tauleta del menjador i van traçar el seu pla.

“¿Qué estarán cuchicheando esos tres?”, l'Ouji espiava els seus companys des del laboratori i s'estirava dels cabells perquè era incapaç de saber què deien. Per algun motiu que se li escapava, l'àudio estava fallant. I així no hi havia qui organitzés la tarda, “¿Cómo se supone que debo mantenerlos bajo control si no tengo el equipo necesario para ello?! Aaaah, destino cruel que extiendes tu sombrías alas sobre éste, tu humilde servidor, ¿por qué?”.

El laboratori de l'Ouji era un centre de comandament de primer nivell: no tan sols comptava amb les instal·lacions més punteres de recerca i desenvolupament biotecnològic, sinó que també hi havia els mecanismes de seguiment més avançats de tot l'univers. Aquella cova era la zona zero de l'avantguarda científica i investigadors de tot el món omplien cada dia formularis per entrar-hi a treballar, meravellats pel grau de desenvolupament que l'Ouji havia aconseguit. Constantment arribaven sol·licituds de col·laboració que l'Ouji feia servir com a paper secant per els pixums de l'Eugenio. Aquell búnquer era espai sense fissures, sense escletxes! No s'hi podia entrar de cap manera: era impenetrable, hermètic, inaccessible, inescrutable, inabordable, in—

“¿Te has tragado un diccionario de sinónimos o cómo va esto?”, jo només miro de ser escrupolós amb les meves descripcions, perquè després passa el que passa, i encara sóc jo, que no m'he explicat bé... “Pero qué va a pasar, si tú mismo has dicho que este lugar es poco menos que una dimensión a par—“, BOOM! Una explosió, com mai n'havia viscut cap, va propulsar l'Ouji cap al sostre del seu refugi. El príncep, que tenia molts bons reflexos, va ser capaç d'amortir la topada amb les seves poderoses cames, i com qui camina sobre l'aigua, va començar a córrer en direcció a la sortida... però una cosa amb forma de pera va aturar el seu esprint just quan estava a mig pam d'arribar-hi. “Ui”, va comentar casualment l'Ouji quan va notar que alguna cosa, molt probablement una corda sintètica de polièster de quàdruple trenat reforçat amb fibres de coure i doble recobriment ignífug, el va estirar cap avall d'una estrebada salvatge i violenta.

“SOR—“

“PRE—“

“SAAA!”, van saludar-lo els seus companys, “I no és una corda, són tripes de porc que hem trobat a la nevera”

“O això pensem. Que siguin de porc, vull dir”... ahà. El trio meravelles havia aconseguit l'impossible: penetrar en aquella fortalesa de la seguretat a temps real! I mentre encara eren al menjador! Estava clar que les seves ments privilegiades havien trobat la manera de convertir-se en éssers omnipresents i omnipotents de la creació, en ens més enllà de tota compren—

“Són cabeza de sapo y los demás disfrazados”, i mirant de més a prop les imatges de les càmeres, i amb una mica d'imaginació, sí que era cert que no s'assemblaven gens als tres homenets que havien entrat a la força al laboratori de l'Ouji. El fals Híbari era força més

menut i molt més asimètric que l'original, per no mencionar el fet que estava plorant com una magdalena, i tothom sabia que en Hibari no plorava en públic, només a la intimitat del seu dormitori mentre mossegava amb ràbia un coixí i l'Atobe l'empo—

“JA T'HEM ENTÉS, GRÀCIES!”, —ara no sé si acabar la frase, perquè m'està clavant una mirada... bé, que calia ser estúpid per confondre els fals Hibari amb el de debò. És clar que, en termes generals, calia ser imbècil rematat per confondre cap d'aquells dobles mal fets amb els originals. Vull dir, a en Zura li sortia la cabellera per sota la perruca ridícula que li havien fet amb un parell de baietes velles i en Zoro estava massa inconscient i li regalimava massa bava sense control per la commissura dels llavis per fer-se passar per un Atobe decent. Així que, òbviament, aquells no eren qui ens volien fer creure que eren. I l'Ouji hi havia caigut de quatre grap—

“Tu també, caragirat!”

“¿Qué más da quién se haya tragado sin masticar nuestro perfecto plan de asalto? Estamos dentro, ¿no? ¡PUES A POR ÉL CATETO SIDERALI!”, el majestuós príncep galàctic se'ls mirava amb cara de no saber de què anava la cosa. Estratagema que va caure com una gerra d'aigua freda damunt dels segrestadors interespacials perquè sabien perfectament que l'Ouji era ben conscient de tota la trama, “Aha, ¡pa la saca! Y si te golpeamos al salir, ¡TE LO HABRÁS BUSCADO, POR TOCAPELOTAS!”

“Que ho diguis tu, li resta transcendència als seus crims”, i tal com van arribar, entre explosions i pluja de maons, van marxar, cardant coces a les runes que els entorpien la sortida i arrossegant un príncep dins d'un sac.

“Pues ya estamos todos juntitos. En el comedor, ¡como debería ser cada jodido día!”, l'Atobe s'estava dempeus, amb els braços creuats a l'alçada del pit, mirant-se molt seriosament els seus companys i el bony dins del sac. En Zura semblava més animat que mai, imitant les celles arrufades d'en Hitsugaya i intentant que les baietes que li adornaven el caparró prenguessin la forma impossible dels cabells del shinigami. Com que no se'n sortia, va optar per llepar els cabells d'en Hitsugaya des de l'arrel fins els puntes, aviam si així aconseguia que s'assemblés una mica més a ell. En Hitsugaya va agafar aquella llengua molesta i, d'una estrebada, se la va treure del damunt. I de dins la boca d'en Zura. Després la va llençar a terra. Dissimuladament, la va moldre amb el peu fins que no en va restar més que el record.

“Bego phegbhe gbas ghfbet aigbho?”, tots se'l van mirar sorpresos...

“Serà possible que l'entengui més ara que abans?”

“Tots els idiotes s'entenen”

“Llàstima que tu no tinguis ningú amb qui compartir la teva trista vida”, en Zoro s'havia despertat de la seva becaina amb un regust metàl·lic a la boca. Concretament, gust de raqueta. Més concretament, el gust de la raqueta de l'Atobe destrossant-li les dents. Entre allò i la roba tan estranya que duia, que semblava un proxeneta politoxicòman dels anys setanta, no entenia res.

“¿¿QUÉ TIENES QUE DECIR DE MI CHÁNDAL, EH?!” la veritat, suposo, “Pues el proxeneta politoxicómano setentero te va a soltar tal somanta de palos, ¡QUE SE TE PASARÁN LAS GANAS DE RETRANSMITIR LA GRANOTAKU FASHION WEEK! ¡Hibari, sujétame el cubata!”

“És aigua de fregar els plats”

“¡Es lo que yo quiera, ¿estamos?!”, carregat de rocs i frustració, el tennista va córrer per tota la casa, desfent-se de manera sistemàtica de totes les càmeres que enregistraven els seus alts i baixos, prenent així deixar-me a cegues... però jo en sé més que ell! I el que l'Atobe desconeixia es que, durant la revisió mèdica abans d'ent—

“ALLÓ VA SER UNA REVISIÓ MÈDICA?!”, —rar, els van incrustar unes càmeres d'última generació a la punta del nas! I jo hi tenia accés, buahahahaha!

“Ara entenc perquè semblava que els llençols de l'Atobe eren una tenda de campanya, pel zoom!”

“Sí, Kid. Llámalo zoom, si quieres”, la càmera de l'Atobe havia aportat primeres vistes força interessants que les regidores en nòmina

s'havien afanyat a fer circular per la xarxa, guanyant-se un sobresou gens menyspreable com a productores de por—

“VULL UN ADVOCAT! JA!”

“¡Y YO ESOS VÍDEOS!”

“Aviam, que ens desviem del tema. Hibari, quan surtis... si és que ho fas, ja denunciaràs a qui et sem—però no ploris! I tu, Atobe, deixa de burxar-lo!”, amb els nervis una mica més a flor de pell del que hauria estat sa, en Hitsugaya es va aixecar del sofà, va agafar el parell de cordes que havien usat per mantenir en Zoro immobilitzat i va lligar l'Atobe, penjant-lo com una botifarra de la biga més alta que va trobar, “Deia que tenim una qüestió més importa—QUÈ COLLONS VOLS, PESAT?!”

“Pues... más fuerte”

“Eh?”

“Que me ates más fuer—”, en Hibari es va apropar al botifarró i d'una estrebada, va recargolar encara més l'Atobe, com si fos un diantre de porquet de Sant Antoni. El tennista semblava cada vegada més encantat per la situació, “Uh, sí”, va dir segons abans que el tonfaa d'en Hibari li partís el crani per la meitat.

“Genial, ara que ja tenim això solucionat i puc seguir sense interrupcions—NO GOSIS, KID! Hauríem d—ZURA, DEIXA'M ESTAR EL CABELL! De donar a l'Ouji la seva pròpia medicina—M'ESTEU TOCANT MASSA EL CROSTÓ, VOSALTRES DOS!”, en Kid i en Zura saltaven d'un costat a un altre, intentant reclamar l'atenció del seu company. Hi havia alguna cosa a terra que reptava camí del jardí, furtivament, mentre ells discutien el pròxim curs d'acció. La cosa era dins d'un sac vell, “L'OUJI! S'ESCAPA! HIBA!”

“Doncs això miràvem de dir-te!”

“I no sabeu parlar com les persones normals, que heu de jugar a mimica per dir-ho?!”

“La mimica és el més millor que hi ha al món!”, en Zura estava davant del sac reptant, amb una pastanaga, com si es tractés d'un conill espantadís que cal dur de nou a la gàbia. La cosa del sac l'ignorava deliberadament, però el jove era insistent, i cada vegada que es desviava del seu camí, l'agafava per la punta i l'estirava enrere. En una de les ocasions, en Zura va arrossegar la cosa del sac pel damunt dels cristalls esmicolats de la taula que en Zoro s'havia carregat no feia gaire hores. La cosa se'n va afartar, es va alçar i de dins del sac, en va sortir l'Ouji, tot cobert de sang i amb talls profunds com canons submarins. El rostre del príncep havia vist dies millors.

“Pues sí, pero soy doguriano, me recuperaré. A ver, piltrafas, ¿qué queréis de nuestra ilustre majestad?”

“¡Que sufras, cabrón!”

“Dijo la salchicha colgada del techo. ¿Sufrir? ¿Os parece poco sufrimiento el calvario este que me habéis impuesto en contra de mi voluntad, arrastrándome por el suelo, chocando constantemente contra todo, incluso contra lo mismo varias veces, pa—”

“Sí, mea culpa... ¡PERO NO ME ARREPIENTO DE NADA!”

“—ra luego dejarme aquí tirado, en un rincón oscuro de este nauseabundo comedor, y ponerlos a hablar en mi presencia de cómo me vais a torturar por un absurdo e inocente error del pasado? ¿Acaso no tenéis corazón?”, els enormes ulls blaus de l'Ouji es miraven en Hitsugaya i en Hibari, demanant-los clemència i per—

“NO”

“Había que intentarlo. Pues vosotros mismos, ¡haced conmigo cuanto gustéis! Pero ya os advierto que a mí no me va el *bondage*, aunque reconozco que ver al tarugo ese ahí colgado me excita un poqu—”

“BAJÁDME CABRONES!”, l'Atobe es retorcia com un salmó acabat de pescar, “QUE NO QUIERO FORMAR PARTE DE SUS FANTASIAS DEMENCIALES! SOLTÁDME!”, cal remarcar que tothom duia posada la bena. Menys l'Ouji, que pensava que no la necessitava perquè la seguretat del seu laboratori era impenetrable. O això pensava ell...

“Oh, no”

“Oh, sí. ¿Quines van ser les teves paraules exactes?”

“Se van a cagar”

“Sí, ésas mismas. Ya veo que me tocará comérmelas con habichuelas. Pues nada, ¡adelante! ¡Que no sea dicho que Baka Ouji no sabe afrontar un reto! ¡Dadme fuerte! Sí, las cuerdas que sujetaban a Atobe servirán”, amb els ulls ben oberts, l'Ouji va aguantar amb valentia les mirades dels seus companys. I el virus va tornar a casa.

“Joder, que mal cuerpo se me ha quedado”

“T'han penjat del sostre com si fossis un fuet, què esperaves?”

“Kid, algun día crecerás y entenderás que muchas de las mierdas que dices... ¡NO LE IMPORTAN MEDIO PITO A NADIE!”

“Però... has dit que...”

“¿Cómo iba a dolerle algo tan mundano como la inmovilización erótica a un cuerpo como el mío? Ése es mi pan de cada día. Mi droga, nene, ¡MI PUTA DROGA! Nah, lo que me molesta es saber que a Ouji le pone verme así... aunque era de esperar, a todo el mundo le pone salchichonio verme”

“No sé de quin món parles, però no, rotundament no”

“Tú cierra el buzón, capullo verde, que nadie cuenta contigo como ser humano. No después de lo que le hiciste a Patchy. ¿Cómo tuviste el estómago para cepilla—?”

“NO HO VAIG FER!”

“Sí, segur. Ara la mentidera és ella. Que oportú que no hi sigui per defensar-se, eh?”, l'ambient general era distès, quasi amable, ara que havien aconseguit infectar l'Ouji. Tots se sentien molt millor amb ells mateixos després d'haver quedat com uns cràpules ingrats: així era la natura dels qui es refugiaven del món darrera d'aquelles quatre parets. El mal que habitava dins seu els convertia en criatures innecessàries per a la societat, pàries que havien de ser exclo—

“A qui li dius pària?!”

“A Ouji, ¿a quién, sino?”

“Perdona que te diga, mi sadomoasquista amigo, ¡pero yo soy muy querido allá donde vaya y siempre se me invita con ardor a—!”

¡A irte a tomar por culo! Sí, si ya lo sabemos. Por eso estás aquí, ¡porque nosotros no hemos sido lo suficientemente claros!”

“Doncs el lliguem de mans i peus, i el fem caure clavegueram avall, que tot són problemes!”

“I que tregui el cap pel vàter quan estem pixant?! No, gràcies, no vull que m'arrenquin cap part vital de la meva anatomia!”

“Però imagina que apareix mentre estàs caga—”

“¡Oh, pero que ordinario!”, tots es van mirar el príncep, que seguia assegut allà on l'havien deixat, amb les mans lligades a l'esquena i totes les armes disponibles a la casa apuntant el seu reial cap. Havien passat algunes hores des de la infecció, i el màxim que havien aconseguit era que en Zura se'ls unís a la bacanal diarreica. És clar que en Hibari i en Hitsugaya sospitaven que feia trampa, i que les explosions anals del concursant més recent no eren altra cosa que llet amb Cola-Cao.

En Kid s'havia passat tot aquell temps al laboratori de l'Ouji, buscant una possible vacuna al virus, però hagués estat igual d'eficient fer la dansa de la pluja al jardí, despullat i cobert de sang d'una cabra moribunda, que el resultat hauria estat el mateix: res. Era incapaç de trobar cap cura. És clar que també era incapaç de pentinar-se simètricament cada matí, així que potser valdria més la pena que enviessin algú altre a buscar-la, perquè en Kid era un inútil acabat.

“NINGÚ T'HA DEMANAT LA OPINIÓ!”, va cridar el jove déu monocromàtic de la Mort, mentre llençava mirades furtives al seu voltant i es pentinava enèrgicament i compulsivament els cabells bruts de femta i vòmits. Dutxa't, porc, “QUE M'OBLIDIS!”

“Kid, ¿puede saberse por qué gritas tanto?”, l'Atobe va aparèixer al llindar de la porta, amb un gin-tonic a la mà i cara de no voler seguir ensumant tot allò però no poder evitar-ho, “Si estuvieras aquí, lo entenderías perfectamente. A ver, ¿has dado con la vacuna ya o sigues

jugando a peinar-te esa roña de pelos que llevas?"

"Si tan fácil et penses que és, fes-ho tu!"

"Es tu puto trabajo, no el mío, ¡NO ESCURRAS EL BULTO!", i va marxar. Què havia vingut a fer?

"Res, no ha vingut a fer res, com sempre!"

"Kid, QUE SE TE ESCUCHA DESDE EL COMEDOR, NO ME CALIENTES!"

"Serà que no ho fas tu tot solet quan et convé...", en Kid es va desar la pinta a la butxaca i va seguir remenant, aviam si trobava alguna cosa, ni que fos un filiberquí gegant, per desenroscar els ulls de l'Atobe.

Al menjador seguien esperant que l'Ouji caigués víctima dels seus intestins. Ells ho portaven com millor podien, desfilant cada dos per tres al bany, o apuntant el cul als peus d'en Zoro si no hi arribaven a temps. El pobre espadatxí havia perdut el seu color verd habitual i ara lluïa un malaltís marró ronya.

Les hores passaven lentament i ja no sabien com entretenir-se. Ho havien provat tot: espantar l'Ouji, aviam si així es relaxaven els seus esfínters i feien sort, obligar-lo a ballar una dansa del ventre extrema mentre el burxaven amb l'espasa d'en Hitsugaya, estovar-li les entranyes a cops de paella, causar-li un atac de riure disfressant en Zoro de DonPatch vestit amb llenceria, lubricar el dit índex d'en Kid amb oli i cardar-li pel cul, aviam si així afluijava els intestins... però res, l'Ouji seguia més sec que un bacallà salat. La nit seria molt llar

—
"Està fent alguna cosa! Està fent alguna cosa!", va exclamar en Zura, saltironejant al voltant de l'Ouji, que havia adquirit una tonalitat maragda força sospitosa, "Oh, ja ve! Ja arriba la gran cagada!!"

"Osti, Zura, no ho diguis així, que encara fa més angúnia"

"Angúnia ens hauria de fer estar aquí units, al voltant de l'Ouji, per contemplar com es caga viu davant nostre"

"D'això se'n diu llàstima, Hitsugaya"

"Llamadlo como os de la santísima gana, yo me pierdo esto ni que me desmaye ya mismo", l'Atobe portava sota el braç una palangana neta, pel que pogués passar, i es mirava l'Ouji amb avidesa. Volia veure com es regirava de dins en fora, la seva cara de disgust total quan entengués que no coneixeria cap altre moment de pau en tota la vida... ja se n'ocuparia ell mateix, de recordar-li això fins a la fi dels temps, "Hay que ser muy macho y tener unas pelotas gordas como sandías para quedarse voluntariamente a ver como el gilipollas espacial defeca sin control, ¡jajajajaja!"

"Diu ell, que carrega una ronyosa palangana de Hello Kitty...", la clatellada gens ronyosa amb la palangana que li va caure a en Zoro sí va ser molt de mascle. I les dents que li van saltar de la boca i van caure sota el peu alçat d'en Hibiari, que el va estavellar contra el terra, també van ser molt de mascle. De mascle caigut en desgràcia. En Zoro escombrava el que quedava de les seves dents quan, de sobte, l'Ouji va quedar més rígid que un pal d'escombra. Unes tremolors terrorífiques van començar a recórrer el seu cos de dalt a baix, d'esquerra a dreta, en diagonal, de dins en fora! Era com mirar-se un flam a mig quallar!

"Un flan es lo que le va a salir de dentro, ¡UN FLAN!", les riallades esperpèntiques de l'Atobe impediën que cap altre so que pogués emetre l'Ouji arribés a les seves ansioses oïdes, així que el van fer callar encaixant-li el cap dins la famosa galleda de la Hello Kitty. Però van fer tard: quan el tennista va ser silenciït, l'única cosa que van poder escoltar va ser el sospir d'alleugeriment del príncep.

"Aaah", va dir suaument el captiu intergalàctic, "Pues ya estaríamos, ¿qué hay para cenar?"

"Per què? PER QUÈ?! No és just, NO HO ÉS!"

"Quin fàstic d'home, de debò..."

"¡NO SABE VIVIR SIN JODER LA MARRANA!"

"Tant treballar per quatre cagallons de conill de no res... quin poc respecte pel treball dels autònoms!"

“Ja podia buscar la vacuna, ja, que el cabró se l'havia empassada amb xeringa i tot”, la frustració dels pobres concursants de la casa es palpava a l'ambient, era tan densa que es podia mastegar i tot. Tot l'esforç que havien invertit en penetrar les barreres impossibles de l'Ouji, tan coratge esmerçant-se en no cagar-se a cada racó de la casa... i tot havia estat en va: l'Ouji els havia derrotat sense despenjar-se.

“Pues como siempre. ¡Si es que parecéis nuevos, jajajajaja!”

“¡NUEVA VA A SER TU CARA CUANDO HIBA ME SUELTE!”, cridava enrabiat i amb llàgrimes als ulls l'Atobe, brandant la seva raqueta, mentre en Hibari l'agafava per la cintura i evitava que matés al príncep dels pebrots.

“Que sí, que s'ho mereix! Però si te'l carregues ara, ja em diràs d'on traiem la vacuna! QUE PARIS QUIET!”, ara també el subjectaven en Hitsugaya i en Zoro, que rebia més cops que no pas els que aturava.

“TOTA AQUESTA FRUSTRACIÓ TE LA PODRIES CARDAR PER CUL, NO TROBES?! ”

“NO LI DONIS IDEES!”, finalment, i gràcies a la pedrada que en Kid li va deixar caure al cap, l'Atobe es va calmar suficient com per deixar-lo lligat al taulell de la cuina. Per si de cas, van deixar la seva estimada i irrompible raqueta lluny del seu abast.

“I ara, com ho maneguem, això? Perquè a mi se m'acut una solució ràpida al problema, però té certes contraindicacions ètiques qu—”

“A la merda la ètica! A qui em de matar?! ”

“L'entusiasme està bé, Zoro, però desa aquestes espases, que nosaltres no som l'enemic!”

“Matar no serà necessari, sempre que totes les parts col·laborin”

“Si us plau, que no col·laborin les parts, que no col·laborin”, en Hibari encreuava els dits i xiuxiuejava amb determinació. Allà tots volien sang però no embrutar les mans.

“Qui ho ha dit, això?”, en Kid jugava a arrancar els pèls de les celles a l'Atobe amb les tenalles de la barbacoa ara que el tenien lligat. El tennista intentava clavar-li les dents però el jove d'asimetria dubtosa era més ràpid o, com a mínim, estava menys immobilitzat, “Va, què dius que em de fer, Hitsugaya?”, PING, PING, feien les celles de l'Atobe.

“Kid, ¡jarrancarme las cejas no va a impedir que después no te arranque yo los pelos de tus patéticas pelotas!”

“Ah? Jo no en tinc, d'això”

“¡NO MIENTAS, QUE TE LOS HEMOS VISTO TODOS! ¡TIENES UN MATORRAL QUE PARECE UNA PELUCA AFRO!”, si tensava bé les lligadures, potser li podia arrancar d'una queixalada un parell de dits, pensava l'Atobe agafant aire. Quan va tenir els dits d'en Kid, es va llançar amb força endavant, però no van ser la carn del jove déu de la mort allò que va tastar, sinó la cama dura i aspra d'en Zoro, que li havia llegit els pensaments i considerat que valia la pena el blau si així l'Atobe s'hi deixava les dents.

“Quid per cul”

“Eh, no és així—”

“T'acabo de salvar els dits, PER QUÈ EM BURXES?! ”

“Porque es idiota, pero desátame y ya verás que rápido se le pasa”

“Abans mort”

“Oh, no sufras por ello, ¡QUE MUROS MÁS ALTOS HAN CAÍDO!”, en Hibari i en Hitsugaya repassaven els pros i els contres del pla a mitja veu, ignorant per complet els laments poc creïbles que feia l'Ouji. El príncep es queixava que tenia gana. I son. I gana altra vegada. I més son. I molt gana. I una son que no podia més. I tanta gana que es moriria allà mateix si no hi posaven remei el més aviat possible—

“Molt bé. Després de molt meditar-ho i, sobretot, cansats d'escoltar-te, hem arribat a la conclusió que el meu pla no té contres. Tot són avantatges. Zoro, vine aquí i fes alguna coa útil”

“No les pides nada al tontolapolla éste”, amb una coça final a les joies imperials de l'Atobe, en Zoro va fer cas d'en Hitsugaya i es va apropar fins on l'Ouji estava lligat. Per costum, més que per necessitat real, l'espadaixí va desembeinar les seves llargues katanes. Va

prendre posició, preparat per envestir el príncep tan bon punt li ho diguessin, “No, aviam, que no el volem matar”

“No? Segur?”

“Això s'ha de debatre!”

“¡Ni debate, ni mierdas! ¡Que le corten la cabeza!”

“Zoro, només volem la seva sang”

“Pero para eso no tenéis que atarme, ¡os la ofrezco libremen—!”

“**NO!**”, però ningú se l'escoltava: estaven massa pendents d'en Zoro i la seva destresa per tallar al punt exacte. No podia fallar, havia d'estar tot calculat al mil·límetre o l'Ouji se'ls podia escap—

“**QUE NO ÉS UNA OPERACIÓ A COR OBERT, CARAI!**”, i d'una fuetada, en Zoro li va seccionar la caròtida a l'Ouji. En Hibari, que s'havia preparat per a l'ocasió, estava recollint la sang roja i viscosa del príncep dins la galleda de Hello Kitty de l'Atobe. Si bé el tall havia estat profund, tant, que en Zoro havia obert un solc a terra, semblava que la sang de l'Ouji no volia acabar de sortir. S'escapava gota a gota i, si un s'hi fixava atentament, es podia veure clarament que les plaquetes alienígenes del príncep anaven agafades de les mans i amenaçaven de mort els eritròcits que gosessin escapar-se.

“Hasta cuando se desangra le gusta dar por saco. Que tío...”

“Apa, diria que ja en tenim per a tots”, en Hibari calculava que, pel pes de la galleda, havien dessagnat prou l'Ouji per beure'n anticossos suficients per aquest virus i els pròxims cinc o sis que els enviés. A més, també els en sobraria suficient per fer-ne unes bones botifarres. A palpentant per la casa, i procurant no vessar el preuat líquid, el líder del Comitè Disciplinari abraçava la galleda amb la mà esquerra mentre que amb la dreta buscava copes.

“Uns gots també serviran”

“No, no, això s'ha de celebrar amb tots els luxes. No escatimarem pas despeses!”, quan en Hibari finalment va tornar amb les copes, la sang ja estava tan coagulada que, en lloc de beure-se-la, se la van menjar amb cullera.

L'expectació generada els mantenia clavats al lloc: no s'atrevien a moure's, no fos que es perdés la màgia del moment. Tampoc estaven segurs si treure's la bena dels ulls seria gaire bona idea però, què collons, hem vingut a jugar!

“**A JUGAR HAURÀS VINGUT TU!**”, lentament, i amb molta cura, els habitants de la casa es van treure els pedaços de tela que els cobrien els ulls i, amb les mans a les temples, van obrir-los. El cap de l'Ouji penjava enrere com si fos una nina de drap però les seves plaquetes galàctiques havien aconseguit aturar l'hemorràgia que, si parléssim d'una altra persona totalment corrent, l'hauria mort. De peu, sense mirar-se, els nois van examinar l'estat dels seus budells. Tot semblava tranquil. Potser la tempesta havia passa—

“¡Eh, eh! ¡Cabeza de sapo!”

“Què?”

“¡Mírame!”

“No”

“¡Que sí, que me mires! ¡Mírame!”

“Que no!”

“¡Mírame! ¡Mírame! ¡Mírame! ¡Mírame! ¡Mírame! ¡MIIIIIIIIÍRAAAAAAMEEEEEEE!”

“**QUÈ CONY VOLS, PESAT!**”, va cridar en Zoro, girant-se en direcció a la veu del seu company.

“**¡QUE TE CAGUES ENCIMA, MAMARRACHO!**”, l'instant mateix que les seves mirades van coincidir, de la boca de l'Atobe en va sortir un raig de vòmit i del cul d'en Zoro una cascada de diarrea a pressió. Era com si la nena de l'exorcista s'hagués clonat i s'ho estigués passant teta emmerdant-t'ho tot.

“¡JAJAJAJA—BEEEEEEEEERGH—JAJAJAJAJAJA—BEEEEEEEEERGH—JAJAJAJAJAJA!”, l'Atobe s'ho estava passant com mai. Plorava i tot del riure.

“Bé, com a mínim, ja sabem que la sang de l'Ouji no ha servit per a res”

“Pero eso os lo podría haber dicho yo, mentecatos”, el cul d'en Zoro estava tan congestionat que l'espadatxí no tenia ni forces per agafar les katanes i fer rodanxons l'Atobe. Prou feina tenia intentant contenir les flatulències.

“No em mireu així, NI ÍS CILPI MIVI!”, cridava avergonyit i desesperat a parts iguals.

“De fet, sí, sí que l'és. T'has girat tu sol”

“M'HA PROVOCAT!”

“Segueixo pensant que és culpa teva per seguir-li el jo—”, però no va poder acabar la frase perquè l'orifici caudal d'en Zoro l'apuntava directament. Només va tenir temps de lamentar la seva existència per enèsima vegada aquell dia, abans les deflagracions intestinals d'en Zoro no l'enviessin a prendre pel cul ben lluny d'allà.

“ALGÚ MÉS VOL COMPARTIR LA SEVA OPINIÓ?!”, suposo que no els feia gaire gràcia això d'acabar sota un tou de merda calenta, així que en Hibari i en Hitsugaya van negar que no amb el cap i van posar les seves neurones a treballar. Calia trobar una solució. I, vist l'èxit del seu últim pla, era necessari ser més exhaustius. Uns copets a la porta envidriada del jardí els va distreure. En Zura els saludava des de fora, amb un ramillet d'ortigues a les mans i un picot trepanant-li el cervell.

“En Zura no...?”

“No”

“No”

“No”

“No”

“N—”

“NO, QUÈ?!”

“Doncs que no ha estat mai malalt. I no serà perquè no ens l'haguem mirat fixament. Tots. A la vegada”, les celles d'en Hibari anaven amunt i avall, com posseïdes per l'esperit d'una marioneta de fils que no vol abandonar els escenaris. En Zoro intentava entendre què pretenien explicar-li però li ho estaven posant massa difícil.

“Però jo l'he vist cagar per les cantonades alegrement!”

“Era Cola-caó”

“Segur?”

“Seguríssim. En Hibari ho ha comprova—”

“HAS ESTAT TU, MENTIDER!”

“Què importa qui hagi llepat les deposicions d'en Zura?! El cas és que no eren tifes de veritat, sinó llet amb Cola-caó. En Zura n'és immune”

“No exactamente”, va dir l'Ouji assegut a la cadira i mirant-se la manicura perfecta. Quan va alçar els ulls, va veure que tots tres se'l miraven. Amb un sospir, va continuar amb la seva història, “A ver, seré del espacio, pero tonto no. Ya me temía que ibais a regocijaros en mi cuerpo para buscar respuestas, aunque esperaba que fuera un pelín más divertido, la verdad. Después de lo que os he visto hacer por las noches, deseaba experimentar aquello del gancho y—”

“NO DESVIÍS EL TEMA!”

“—pero no estabais mucho por la labor. En fin, que esperándome un ataque sorpresa por detrás, en lugar de vacunarme a mi mismo, vacuné al tontolaba ése, que me pilló en mi laboratorio mientras preparaba para vuestra llegada”

“Anava en calces. Unes molt curioses perquè tenien un forat al cul i al dava—”

“¡Oye, que eso te lo confie só-lo-a-ti!”, i li va picar l'ullet.

“Ja t'avanço que no són pas còmodes quan l'Atobe te la fo—”

“**MASSA INFORMACIÓ!**”, en Hitsugaya es va adonar del que havia estat a punt d'explicar i va decidir que ja havia parlar prou. Es va mirar en Hibari i amb un cop de cap, el va designar nou Director d'Operacions.

“Genial, ara em toca carregar a mi el mort... Aviam, si l'immune és en Zura, només l'hem d'obrir en canal i—”

“O podemos hincarle el diente y sorberle la sangre directamente, que cabeza de sapo no está para cortar nada, ¿no ves que ni aguantarse los pedos puede?”, i era ben cert: l'aire de la casa era feixuc, tenia consistència, una consistència com de fabada. En Hibari es va apropar a la porta del jardí, la va obrir i va fer entrar en Zura dins d'una estrebada de cabells. El pobre noi se'ls mirava sense entendre res.

“Eh? Seguirem jugant a fingir que fem cacones?”

“Sí, fingir...”, en Hibari se'l mirava amb llàstima. Podien trobar una agulla de transfusió, fer-ho sense dolor ni violència. Per una vegada, podien no ser monstres, podien fer les coses bé, sé huma—

“Si no vas a sorber, ¡QUITA, BICHO!”, l'Atobe s'havia desfet de les lligadures a dentades i es va llançar damunt d'en Zura amb la boca ben oberta i els ullals ben afilats. El tennista no s'estava per punyetes, va anar directe a la caròtida.

“Eh, comparteix una mica!”, va cridar en Zoro i va saltar damunt del cos espasmòdic del seu company, que ja començava a blanquejar. L'espadatxí, que era una mica més animal de camp, va fer servir les ungles per esbudellar el seu company i va soterrar la cara als intestins d'en Zura. En Kid també volia participar del botí, però en Zoro i l'Atobe grunyien cada vegada que s'apropava a alguna de les zones més sucoses, així que va haver de conformar-se llepant la sang d'en Zura que li regalimava pels peus. En Hitsugaya va mirar de ser més net i polit, menys moralment reprovable, i li va clavar queixalada al canell... però va durar poc, perquè tan bon punt la sang va mullar els seus llavis, es va acarnissar en una baralla campal per les despulles d'en Zura amb l'Atobe i en Zoro. En Hibari se'ls mirava, resignat a morir de 1) deshidratació, perquè es veia incapaç d'aprofitar-se així del seu company mig mort o 2) esventrada múltiple a mans del seu millor amic, del seu amant i de l'imbècil d'en Zoro.

“Si m'haig de morir igual, què importa com...”, encara quedava una zona lliure de dents i urpes, i en Hibari s'hi va abocar amb desesperació.

“¡Eh, que eso no es su vena femoral!”, va exclamar l'Ouji quan en Hibari va mossegar l'entrecreix d'en Zura, “Pues estamos apañados, ¿ahora con quién pruebo yo el anillo vibrador?”

¡Jajajajajaja! Y ésa es la historia, mi querido pedazo de papel. Al final, todo se solucionó, aunque el pobre Zura ha quedado tullido para siempre. Tanto chuparle los pies, Kid acabó por arrancárselos de un mordisco, ¡vaya fetiches más raros tiene, el enano asimétrico! Pobrecito mío, ¡ni andar puede! Por eso cuido yo de él en mi laboratorio. Tiene todos los lujos que uno pueda desear, o sea, ¡me tiene a mí! No le falta de nada, ¡DE NADA! Está muy bien servi—

“Sí, i segur que no és l'únic”

“Oye, ¿me meto yo en vuestros asuntos?”

“**CONSTANTMENT!**”

“¡Pues por algo será!”

¡Ahora resultará que la curiosidad es delito! No aceptan que soy superior a ellos, y eso les duele, les amarga,

son peores que las ciruelas en escabeche! Aunque, debo reconocer, que les tengo cierto cariño: el mismo que le tienes a un perro con un pájaro muerto en la boca que te encuentras cuando das un paseo a media noche por un callejón oscuro mientras esperas que llegue tu camello y te pase mierda de la buena. Tú ya me entiendes.

"Muchas series policíacas ves tú mientras te hinchas a palomitas, ¡gordo!"

"Unos nos hinchamos a comer y otros a soplar. No le veo la diferencia"

"Doncs jo sí..."

"¡Ya está, ya se ha ofendido, el señorito!"

"Però algú ha dit res de tu?"

"No, ¡pero tampoco hacía falta, que te tengo calado!", en Hibari i l'Atoeb comencen una de les seves usals baralles, que tothom sap com acabarà. En Zoro surt al jardí i es posa a fer flexions, sense cap mena de dubte, per alliberar l'estrès que li suposa no poder descarregar la seva arma amb la Patch—

"FAIG FLEXIONS PER MANTENIR-ME EN FORMA!", —per la Patchy, òbviament, "QUE NO!", pots insistir tant com vulguis, Zoro, tots sabem de quin peu vas coix.

En Hitsugaya, molt cansat de tot i tothom, se'n va directe al congelador, aviam si avui aconsegueix baixar-ne prou la temperatura com per congelar-s'hi i despertar quan el futur sigui més amable.

"O no despertar mai més. No em vull tancar portes", en Kid voldria intervenir en la baralla d'en Hibari i l'Atobe, però ja comencen a posar-se massa afectuosos i no sap ben bé com podria encaixar el seu cos esquifit en aquella sèria de moviments descontrolats, "Jo, si fos tu, no intentaria encaixar res, allà dins", així que donant-se per vençut, el jove de simetria dubtosa posa rumb al bany, aviam si el deixen ofegar-se en pau aquesta vegada.

"¡No prometemos na—pero Hibari, por ahí no, ¡no ves que no cabe! Pe—¡que me vas a dejar sordo!"

"Ara t'aguanten! Deixa... de... fer força! Entra—joder! Una altra vegada? Atobe, controla't una mica!"

"ELS DOS US HAURÍEU D'APRENDRE A CONTROLAR-VOS EN PÚBLIC!"

"Encima que te ofrecemos porno gra—¡AAAAAAH!...", l'Ouji, que se sent ignorat, agafa en Zura de la mà i, de camí al laboratori, el fa servir de taula portàtil per acabar d'escriure les últimes paraules que posaran punt i final a la seva història.

Bueno, pues Zura y nos vamos a echar un pol—

Fi

¡—pero no me censures! ¡Maldí—!

Fi. Definitiu, de debò.

"¿Cómo que fin?! ¡Pero esto qué broma de mal gusto es?"

“No és cap broma, són Las fantabulosas aventuras de Oujj que, al final, ni han estat aventures, ni han estat de l'Oujj”

“Pero, a ver que yo me aclare... ¿ESTO QUÉ ES?! ¿Un espinof? ¿Unn espinon?”

“Dona, si tan gran és l'espina, fes-la baixar amb pa...”

“¡Nala, no me toques la camisa!”

“Que sí, que sí. Això havia de ser una cosa senzilla. Ja saps, entrar, deixar anar la bomba i... pantalla de fum! FUUUUUUUUM! Pe—”

“¡PERO SE TE HA IDO DE LAS MANOS!”

“La culpa és de l'Oujj, que la lia molt”

“¡Ya, claro, ¡AHORA LA CULPA ES DEL LAMECULOS ESPACIAL POR ECHARLE INICIATIVA AL ASUNTO! De verdad... y yo sin merendar, ¡será posible!”

Des de GranOtaku, us desitgem un feliç confinament!

“Només m'he guanyat un “us”?!”

“Tranquilo, que la próxima vez usaremos tu sangre para escribirlo ¿te parece mejor?”

“...”